

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

OSCAR

VÀ BÀ ÁO HỒNG

NGO BAO CHAU & NGUYEN KHIU ANH *địch*

OSCAR VÀ BÀ ÁO HỒNG

Nguyên tác: **Oscar et la dame rose**

Tác giả: Éric - Emmanuel Schmitt

Người dịch: Ngô Bảo Châu
Ngô Khiếu Anh

Nhã Nam phát hành

Nhà xuất bản Văn Học

annie_tuongminh

10-01-2019

Giới Thiệu

Cuốn sách gồm những bức thư gửi Chúa từ một cậu bé mười tuổi, nhóc Oscar, biệt danh Sọ Trúng, vì cái đầu trọc – hệ quả sau đợt điều trị hoá chất do bệnh máu trắng. Oscar kể với Chúa về những mong ước của mình, về những gì diễn ra trong mười hai ngày có lẽ là cuối cùng của cuộc đời cậu. Những lá thư ấy đã được bà Hoa Hồng, một tình nguyện viên đến chơi với các bệnh nhi, tìm thấy sau khi Oscar mất. Nhờ có bà Hoa Hồng, mười hai ngày ấy đã trở thành huyền thoại.

Chỉ vồn vện hơn 100 trang, Schmitt đã thành công trong việc kể với chúng ta về nỗi đau, nỗi buồn, niềm hi vọng và cái chết với đầy chất thơ, chất hài và cảm xúc. Không phải ngẫu nhiên mà cuốn sách được độc giả Pháp bình chọn trong danh sách “những cuốn sách đã thay đổi cuộc đời tôi” – một điều hiếm thấy đối với sách của một tác giả còn sống – đưa OSCAR VÀ BÀ ÁO HỒNG sánh ngang cùng Ba chàng lính ngự lâm hay Hoàng tử bé.

“Đơn giản là kiệt tác”

• **TÉMOINAGE CHRÉTIEN**

“Táo bạo và hiệu quả hơn cả một luận án hay những diễn văn lời hay ý đẹp. Hãy để những ai đang, hoặc sẽ trên đường đến bệnh viện được đọc cuốn sách nhỏ bé nhưng kỳ diệu này.”

• **L'EXPRESS**

Tác Giả

ERIC-EMMANUEL SCHMITT là tác giả nổi tiếng Pháp-Bỉ sinh ngày 28/3/1960 tại Sainte-Foy-lès-Lyon (Pháp). Ông xuất thân từ gia đình trí thức, và bản thân cũng là tiến sĩ triết học. Sau một thời gian làm giáo viên, Eric-Emmanuel Schmitt chuyển hoàn toàn sang mảng sáng tác. Hai thập kỷ sau tác phẩm kịch đầu tay Đêm Valognes khá thành công, Eric-Emmanuel Schmitt đã trở thành một trong những tác giả Pháp nổi tiếng nhất trên toàn thế giới, các sách của ông đã được dịch ra hơn 40 thứ tiếng. Ông đã giành được chừng 30 giải thưởng văn học, trong đó đáng kể nhất là giải Goncourt dành cho truyện ngắn với tác phẩm Một mối tình ở điện Élysée, giải thưởng lớn của Viện Hàn lâm Pháp dành cho toàn bộ các tác phẩm kịch...

OSCAR VÀ BÀ ÁO HỒNG xuất bản lần đầu tại Pháp năm 2002 và ngay lập tức nhận được vô số giải thưởng: Giải Chronos, Giải Jean

Bernard của Viện Hàn lâm Y học. Cuốn sách cũng từng nhiều lần được chuyển thể thành phim, kịch, ...

Eric-Emmanuel Schmitt hiện đang sinh sống và làm việc tại Bruxelles, Bỉ.

Các tác phẩm khác của Eric-Emmanuel Schmitt do Nhã Nam xuất bản:

- Nửa kia của Hitler
- Chàng sumo không thể béo
- Một ngày mưa đẹp trời
- Oscar và bà áo hồng
- Một mối tình ở điện Élysée

Dành tặng Danielle Darrieux

Chúa thân mến,

Cháu tên là Oscar, cháu mười tuổi, cháu từng châm lửa đốt mèo, đốt chó, đốt nhà (hình như cháu đã từng rán cả mấy con cá vàng nữa) và đây là bức thư đầu tiên cháu gửi cho ông bởi vì trước đây cháu bận học nên không có thời gian.

Báo trước với ông luôn, cháu ghét viết lắm. Phải bị ép thì cháu mới viết. Bởi vì viết là cái trò buộc nợ, kết hoa, tùm tùm cười duyên, vân vân... Viết chỉ là nói dối để làm cho đẹp hơn. Đây là trò của người lớn.

Bằng chứng à? Đây nhé, đầu thư cháu viết thế này: “Cháu tên là Oscar, cháu mười tuổi. Cháu từng châm lửa đốt mèo, đốt chó, đốt nhà (hình như cháu đã từng rán cả mấy con cá vàng nữa) và đây là bức thư đầu tiên cháu gửi cho ông bởi vì cháu bận học, không có thời gian” đáng ra cháu cũng có thể viết là: “Mọi người gọi cháu là Sọ Trúng, trông cháu có vẻ mới bảy tuổi, cháu sống ở bệnh viện vì bệnh ung thư, cháu chưa bao giờ nói chuyện với ông vì cháu chẳng tin là ông có thật.”

Chỉ tội cháu viết thế thì hỏng bét, ông sẽ khó để ý đến cháu hơn. Mà cháu lại cần ông để ý đến cháu.

Thậm chí còn tiện cho cháu nếu ông dành thời gian giúp cháu đôi ba việc.

Thế này nhé.

Bệnh viện là một nơi cực-kỳ-dễ-thương, với hàng đồng người lớn vui vẻ và nói to, với đầy đồ chơi và các bà áo hồng* thích chơi với trẻ con, với bọn bạn lúc nào cũng rảnh rang như Thịch Rán, Einstein hay Bồng Ngô, tóm lại, bệnh viện thật là đỉnh nếu ông là một bệnh nhân làm người khác vui.

Thế mà cháu không làm cho người khác vui nữa. Sau khi ghép tủy, cháu cảm thấy mình không làm cho người ta vui nữa. Sáng nay, ông bác sĩ Düsseldorf khám cho cháu mà chẳng vui vẻ gì, cháu làm ông ấy thất vọng. Ông ấy nhìn cháu mà chẳng nói gì, cứ y như là cháu đã làm gì sai. Mà cháu cũng cố gắng lúc phẫu thuật đấy chứ; cháu ngoan, cháu để người ta gây mê, cháu đau mà không kêu, cháu uống đủ thứ thuốc. Có những hôm cháu muốn hét lên với ông ấy, để nói với ông ấy rằng có thể chính ông ấy, bác sĩ Düsseldorf, với cặp lông mày đen sì, đã đánh hỏng vụ phẫu thuật ấy. Nhưng trông ông ấy đau khổ quá cho nên những lời xỉ vả của cháu bị nghẹn lại ở cổ họng. Bác sĩ Düsseldorf càng im lặng, ánh mắt buồn bã, cháu lại càng có mặc cảm tội lỗi. Cháu hiểu ra mình đã thành một bệnh nhân tồi, một bệnh nhân ngăn người ta tin rằng y học thật là tuyệt diệu.

Ý nghĩ của bác sĩ là một thứ truyền nhiễm. Bây giờ cả tầng, tất cả các y tá, các bác sĩ nội trú và các bà lao công đều nhìn cháu như thế. Họ có vẻ buồn rầu khi cháu vui vẻ; họ cố rặn cười khi cháu pha trò. Đúng là bây giờ người ta cười không còn như trước nữa.

Chỉ có bà Hoa Hồng là không thay đổi. Theo cháu thì bà ấy đang nào cũng già quá rồi, không thay đổi được nữa. Với lại bà ấy Hoa Hồng quá. Cháu chẳng cần giới thiệu bà Hoa Hồng với ông đâu, Chúa nhỉ, bà ấy là một bà bạn tốt của ông mà, vì bà ấy chính là người bảo cháu viết thư cho ông. Vấn đề là ở chỗ chỉ có một mình cháu gọi bà ấy là bà Hoa Hồng. Thế nên ông phải cố gắng một tí để biết xem

cháu đang nói về ai nhé: trong số các bà mặc áo bờ lu hồng đến chơi với bệnh nhân trẻ con, bà ấy là bà già nhất.

– Bà Hoa Hồng ơi, bà bao nhiêu tuổi?

– Cháu có nhớ được số có mười ba chữ số không, nhóc Oscar?

– Ôi! Bà bốc phét!

– Không. Không được để ai ở đây biết tuổi của bà đâu đấy, nếu không bà sẽ bị đuổi và bà cháu mình không được gặp nhau nữa.

– Sao lại thế?

– Vì bà ở đây trái phép. Có giới hạn tuổi cho các bà áo hồng. Mà bà đã vượt xa cái giới hạn ấy rồi.

– Bà bị quá đất à?

– Đúng rồi.

– Giống như sữa chua?

– Im nào!

– OK! Cháu sẽ không nói gì đâu.

Bà ấy thật là dũng cảm khi tiết lộ bí mật với cháu. Nhưng bà ấy gặp đúng người tốt đấy. Cháu sẽ câm như hến, mặc dù cháu cũng lầy lăm lẹ là với chừng ấy nếp nhăn trông như các tia nắng xung quanh mắt mà bà ấy lại không bị ai nghi ngờ gì.

Một lần khác, cháu biết thêm một bí mật của bà ấy, mà nghe đến nó thì chắc chắn là ông, Chúa thân mến, sẽ nhận ra bà ấy là ai.

Bà Hoa Hồng và cháu đi dạo trong hoa viên bệnh viện, và bà ấy giấu phải một cục phân.

– Tổ sư!

– Bà Hoa Hồng ơi, bà nói bậy đấy.

- Ranh con, để cho ta yên, ta muốn nói gì thì ta nói.
 - Ờ kìa, bà Hoa Hồng!
 - Nhắc cái mông lên. Đi dạo chứ có phải là đua ốc sên đâu.
- Khi đã ngồi xuống một cái ghế băng để mút kẹo, cháu mới hỏi:
- Sao bà nói năng dữ tợn thế?
 - Bệnh nghề nghiệp đó, nhóc Oscar à. Trong nghề của bà, nói năng ỏn ẻn thì bà toi rồi.
 - Thế bà làm nghề gì?
 - Bà nói cháu cũng không tin đâu...
 - Cháu thế là cháu sẽ tin.
 - Đồ vật.
 - Cháu không tin bà đâu!
 - Đồ vật. Người ta đặt cho bà biệt danh là Bà bóp cổ vùng Languedoc*.

Từ đó, mỗi khi cháu buồn chán, và khi bà Hoa Hồng tin chắc không có ai nghe thấy, bà lại kể cho cháu nghe về những giải đấu vật lớn mình từng tham gia: Bà bóp cổ vùng Languedoc đấu với Mụ bán thịt vùng Limousin*, cuộc đấu suốt hai mươi năm với Diabolica Sinclair, một bà người Hà Lan có vú là quả đạn cối, và nhất là trận đấu ở Cúp thế giới với Ulla-Ulla, còn gọi là Con chó ở Büchenwald*, người chưa từng thua cuộc, ngay cả khi phải đối mặt với Cặp đùi thép, hình mẫu của bà Hoa Hồng hồi còn là đồ vật. Các trận đấu của bà Hoa Hồng làm cháu mơ mộng mãi, vì cháu cứ tưởng tượng cái cảnh bà bạn của mình như lúc này đang ở trên võ đài, một bà già nhỏ bé mặc áo bờ lu màu hồng, hơi lập cập, đang ra tay xay ra cám mấy con

quỷ cái mặc may ô. Cháu có cảm giác như đây chính là mình. Cháu trở thành kẻ mạnh nhất. Cháu đi trả thù.

Đây, với chừng ấy chỉ dẫn, bà Hoa Hồng hay Bà bóp cổ vùng Languedoc, mà ông không phát hiện ra bà Hoa Hồng là ai thì Chúa ạ, ông phải thôi làm Chúa và nên về hưu là vừa. Cháu nghĩ là mình đã nói rõ rồi đây nhỉ?

Quay về chuyện của cháu nhé.

Tóm lại là vụ ghép tủy của cháu làm mọi người ở đây thất vọng. Vụ hóa trị cũng đã gây thất vọng rồi nhưng không nghiêm trọng bằng, vì người ta còn hy vọng vào việc ghép tủy. Bây giờ cháu có cảm giác là mấy ông lang kia chẳng biết đề xuất gì nữa, đến là đáng thương. Bác sĩ Düsseldorf, người mà mẹ cháu cứ bảo là đẹp trai, dù cháu thì thấy lông mày hơi rậm, ông ấy tỏ vẻ chán nản hết như một ông già Noel hết sạch quà trong túi.

Không khí tồi tệ dần. Cháu nói chuyện với thằng bạn Thệt Rán. Thực ra nó không phải tên là Thệt Rán, mà là Yves, nhưng chúng cháu gọi nó là Thệt Rán vì tên ấy hợp với nó hơn, vì nó bị bóng nặng.

– Thệt Rán này, tớ có cảm giác là các bác sĩ không thích tớ nữa, tớ làm họ thất vọng.

– Cậu đùa à, Sợ Trúng! Các bác sĩ ấy, họ không biết mệt mỏi đâu. Lúc nào họ cũng có đầy ý tưởng phẫu thuật cho cậu. Tớ đếm rồi, họ đã hứa thể với tớ ít nhất là sáu lần.

– Có lẽ là cậu tạo cảm hứng cho họ.

– Chắc thể.

– Nhưng sao họ không nói đơn giản với tớ là tớ sắp chết?

Đến đây thì Thệt Rán làm như mọi người khác trong viện: nó tự dưng điếc. Nếu ông nói ra từ “chết” ở bệnh viện, thì chả ai nghe thấy

gì hết. Ông có thể tin chắc rằng có một lỗ hổng trong không khí và rằng mọi người sẽ chuyển sang nói chuyện khác. Cháu đã thử với tất cả mọi người. Trừ với bà Hoa Hồng.

Thế là sáng nay cháu muốn thử xem bà Hoa Hồng có bỗng dưng nghễnh ngãng vào lúc ấy không.

– Bà Hoa Hồng ơi, cháu có cảm giác không ai bảo với cháu là cháu sắp chết.

Bà ấy nhìn cháu. Liệu bà ấy có định phản ứng như những người khác không? Xin bà, Bà bóp cổ vùng Languedoc ơi, hãy cố gắng lên, giữ lấy đôi tai mình!

– Tại sao cháu lại muốn người ta nói với cháu cái điều mà cháu đã biết thừa, hả Oscar?

May quá, bà ấy đã nghe thấy.

– Bà Hoa Hồng ạ, cháu có cảm giác là người ta đã tạo ra một cái bệnh viện khác với cái bệnh viện có thật. Người ta làm như là đến bệnh viện chỉ để khỏi bệnh ấy. Trong khi đó, người ta đến bệnh viện còn để chết nữa.

– Cháu có lý đấy, Oscar ạ. Bà nghĩ người ta phạm cái sai lầm ấy cả với cuộc sống nữa. Chúng ta quên rằng cuộc sống là mong manh, dễ vỡ, phù du. Chúng ta cứ làm như mình là bất tử.

– Ca phẫu thuật của cháu hỏng rồi phải không bà Hoa Hồng?

Bà Hoa Hồng không trả lời. Đây là cách bà ấy nói Có. Lúc tin chắc rằng cháu đã hiểu, bà ấy lại gần và nói với cháu bằng giọng khẩn khoản:

– Bà chẳng nói gì với cháu hết, tất nhiên là thế rồi. Cháu thề với bà như thế chứ?

– Cháu thể.

Hai bà cháu cùng im lặng một lúc, cốt để xối xáo những suy nghĩ mới mẻ đó.

– Hay là cháu viết thư cho Chúa trời đi, Oscar?

– Ôi không, bà không được thể, bà Hoa Hồng!

– Sao? Bà không được thể á?

– Bà không được thể! Cháu cứ tưởng bà không phải kẻ nói dối.

– Nhưng bà có nói dối cháu đâu?

– Thế sao bà lại nhắc đến Chúa trời với cháu? Người ta đã lừa cháu một vỏ với ông già Noel rồi. Một lần là đủ rồi nhé!

– Oscar à, Chúa trời và ông già Noel chẳng liên quan gì đến nhau hết.

– Có đấy. Cũng như nhau thôi. Cùng là một trò nhồi sọ!

– Thế chẳng nhẽ cháu nghĩ là bà đây, một cựu đô vật, đã thắng một trăm sáu mươi trận trên tổng số một trăm sáu mươi lăm trận, trong đó có bốn mươi ba trận thắng nốc ao, người được gọi là Bà bóp cổ vùng Languedoc, bà mà lại máy may tin vào ông già Noel á?

– Không đâu.

– Vậy đấy, bà không tin vào ông già Noel, nhưng bà tin vào Chúa trời. Thế đấy.

Dĩ nhiên, nói như thế thì mọi chuyện khác hẳn.

– Thế tại sao cháu lại phải viết thư cho Chúa trời ?

– Cháu sẽ cảm thấy đỡ cô đơn hơn.

– Đỡ cô đơn với một người không có thật á?

– Thì khiến cho ông ấy có thật đi.

Bà cúi xuống gần cháu.

– Mỗi khi cháu tin là có Chúa, ông ấy sẽ thật hơn một chút. Nếu cháu cứ tin như vậy, ông ấy sẽ hoàn toàn có thật. Và Chúa sẽ giúp cháu thấy khá hơn.

– Cháu biết viết gì cho ông ấy?

– Cứ thổ lộ hết các ý nghĩ của cháu với ông ấy. Những ý nghĩ mà cháu không nói ra, những ý nghĩ trĩu nặng, ăn sâu trong lòng, khiến cháu thấy nặng nề, tê liệt, những ý nghĩ chiếm hết chỗ của những ý nghĩ mới, khiến cháu mục ruỗng. Cháu sẽ trở thành một bãi thải chứa đầy những ý nghĩ cũ kỹ, thối khắm nếu cháu không nói ra.

– OK.

– Tiếp nữa, với Chúa trời, mỗi ngày cháu có thể hỏi xin một thứ. Nhưng nhớ nhé, đúng một thứ thôi.

– Chúa của bà kém thế, bà Hoa Hồng. Aladin còn được xin Thần Đèn tận ba điều ước cơ mà.

– Mỗi ngày một điều ước, như thế không hơn là ba điều ước cho cả cuộc đời hay sao?

– OK. Vậy thì cháu có thể xin Chúa mọi thứ phải không? Đồ chơi, kẹo, ô tô...

– Không đâu, Oscar. Chúa trời không phải ông già Noel. Cháu chỉ có thể hỏi xin những thứ tinh thần thôi.

– Ví dụ?

– Ví dụ: lòng dũng cảm, tính kiên nhẫn, những lời giải đáp.

– OK, cháu hiểu rồi.

– Mà Oscar này, cháu cũng có thể gợi ý Chúa ban phước cho những người khác nữa.

– Mỗi ngày chỉ có một điều ước thôi, bà Hoa Hồng ơi, đừng hòng, trước hết cháu phải giữ cho cháu đã.

Vậy đây. Chúa thân mến, nhân dịp bức thư đầu tiên, cháu đã kể cho ông một chút về cuộc sống của cháu ở đây, tại bệnh viện, nơi người ta đang xem cháu như là một vật cản cho y học, và cháu muốn xin ông một lời giải đáp: cháu sắp khỏi bệnh phải không? Ông hãy trả lời Có hoặc Không. Không phức tạp tí nào nhé. Có hoặc Không. Câu nào không cần thiết thì ông cứ gạch bỏ đi nhé.

Hẹn gặp ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Cháu không có địa chỉ của ông, làm sao bây giờ nhỉ?

Chúa thân mến,

Hoan hô! Ông thật là tuyệt. Cháu chưa kịp đem thư đi gửi mà ông đã trả lời rồi. Ông làm thế nào vậy?

Sáng nay, cháu đang ngồi chơi cờ vua với Einstein trong phòng nghỉ thì Bổng Ngô ghé qua báo trước:

- Bố mẹ cậu đang ở đây đây.
- Bố mẹ tớ á? Không thể nào. Họ chỉ đến vào Chủ nhật thôi.
- Tớ nhìn thấy xe ô tô mà, một chiếc Jeep màu đỏ với tấm bạt phủ màu trắng.
- Không thể nào.

Cháu nhún vai và ngồi chơi tiếp với Einstein. Nhưng đầu óc cháu cứ bận tắc mắc mãi nên thành ra Einstein ăn hết cả quân của cháu, làm cháu càng cáu tiết hơn. Bọn cháu gọi nó là Einstein không phải vì nó thông minh hơn những đứa khác mà vì đầu nó to gấp đôi bình thường. Chắc là có nước ở trong đấy. Tiếc thật, nếu não mà to được bằng chừng ấy thì nó hẳn đã làm được những thứ vĩ đại rồi, chẳng Einstein ấy.

Lúc biết là mình sắp thua đến nơi, cháu bèn bỏ chơi luôn rồi đi theo Bổng Ngô, từ phòng nó nhìn được ra bãi đỗ xe. Nó nói đúng: bố mẹ cháu đến thật.

Cháu phải nói với ông điều này, Chúa ạ, nhà cháu ở xa nhau, cháu với bố mẹ ấy. Hồi trước, lúc ở đây cháu không nhận ra đâu, nhưng lúc không còn ở chung nữa thì mới thấy xa thật là xa. Thế nên bố mẹ chỉ

có thể đến thăm cháu mỗi tuần một lần, vào Chủ nhật, vì Chủ nhật thì bố mẹ không phải đi làm, và cháu cũng vậy.

- Thấy chưa, tớ đã bảo mà, Bồng Ngô nói. Đói cái gì lấy tin nào?
- Tớ có sô cô la hạt dẻ.
- Cậu hết kẹo dâu Tagada rồi à?
- Hết rồi.
- OK, sô cô la cũng được.

Đương nhiên là chúng cháu không được phép cho Bồng Ngô ăn tại vì nó ở đây là để giảm cân. Chín tuổi mà nặng chín mươi tám kí lô, cao một mét một, to một mét một! Thử duy nhất mà nó thích vừa là một cái áo nỉ polo Mỹ. Thế mà, mấy cái sọc kẻ vẫn vắn vẹo như say sóng. Thực tình thì cả cháu và đám bạn đều chẳng ai nghĩ là nó có thể ngừng phát phì, và trông nó lúc đói đến là thương. Một thanh sô cô la thì bõ bèn gì so với đồng mỡ ấy! Mà dù bọn cháu có nhầm thì chính các cô y tá cũng không nhồi thuốc đạn cho nó nữa rồi.

Cháu quay về phòng để đợi bố mẹ. Lúc đầu, cháu không để ý thời gian trôi qua vì mãi昏昏沉沉, rồi sau đấy cháu nhận ra là họ phải có thừa thời gian để tới chỗ cháu mười lăm lần rồi ấy chứ.

Bỗng nhiên, cháu đoán được họ đang ở đâu. Cháu bèn lên ra hành lang; thừa lúc không ai nhìn thấy, cháu đi xuống cầu thang rồi bước trong cảnh tranh tối tranh sáng đến tận chỗ văn phòng của bác sĩ Düsseldorf.

Trúng phóc! Họ có ở đây. Cháu nghe thấy mấy giọng nói vọng ra từ phía bên kia cánh cửa. Vì đi xuống mệt quá nên cháu đứng đấy mấy giây để bình tĩnh lại, và chính khi ấy, mọi thứ thành ra hồng bét. Cháu đã nghe được điều đáng lẽ không nên nghe. Mẹ thì nức nở còn bác sĩ Düsseldorf cứ nhắc đi nhắc lại: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức, xin ông

bà hãy tin là chúng tôi đã cố gắng hết sức”, và bố thì trả lời bằng một giọng nghèn nghẹn: “Chắc chắn rồi, bác sĩ, chắc chắn rồi.”

Cháu cứ đứng áp chặt tai vào cánh cửa sắt. Cháu không còn biết bên nào lạnh hơn, bề mặt cửa kim loại ấy hay là cháu.

Rồi bác sĩ Düsseldorf nói:

- Ông bà có muốn đến ôm hôn cháu nó không?
- Tôi sẽ không bao giờ có đủ can đảm, mẹ đáp.
- Không nên để thằng bé thấy chúng ta trong tình trạng này, bố tiếp lời.

Và chính khi ấy cháu nhận ra bố mẹ cháu là hai kẻ nhất cây. Tệ hơn: hai kẻ nhất cây đó coi cháu là một kẻ nhất cây!

Vì có tiếng xô ghế trong phòng nên cháu đoán là họ sắp đi ra, cháu bèn mở ngay cái cửa đầu tiên mình thấy.

Chính vì thế mà cháu rơi luôn vào một ngăn tủ cất chổi suốt thời gian còn lại của buổi sáng, bởi vì, chắc ông chưa biết điều này Chúa ạ, nhưng mà những cái tủ cất chổi ấy, muốn mở thì phải mở từ bên ngoài chứ không phải từ bên trong, cứ như người ta sợ đến đêm bọn chổi, bọn xô và lũ khăn lau sẽ rủ nhau chuồn mất ấy!

Dù sao thì cháu cũng chẳng ngại bị nhốt trong phòng tối vì cháu chẳng còn muốn gặp ai và vì chân tay cháu thì đã xụi lơ sau cú sốc, vì mấy lời mà cháu đã nghe được ấy.

Đến tám trưa, cháu thấy như tầng trên có chuyện gì ồn ào lắm. Cháu nghe tiếng bước chân, lộn xà lộn xộn. Rồi người ta bắt đầu réo tên cháu khắp nơi:

- Oscar! Oscar!

Cháu cảm thấy rất tuyệt khi nghe người ta réo tên mình mà mình chẳng buồn trả lời. Cháu muốn quậy cả thế giới này lên luôn.

Sau đây, cháu nghĩ là mình đã ngủ quên một tí tẹo, rồi cháu nhận ra tiếng guốc lộc cộc của bà N'da, làm lao công. Bà ấy mở cửa ra và thế là chúng cháu cùng dọa nhau sợ phát khiếp, cả hai cùng hét rõ to, bà ấy thì là vì không ngờ sẽ bắt gặp cháu ở trong đây, còn cháu thì là vì không nhớ ra bà ấy lại đến đến vậy. Cũng không nhớ là bà ấy hét to đến thế.

Sau đây thì hỗn loạn kinh khủng luôn. Mọi người đến hết, bác sĩ Düsseldorf, bà y tá trưởng, các hộ lý và các bà lao công khác. Trong khi cháu cứ tưởng mình sắp bị ăn mắng, thì nào ngờ ai trông cũng đầy vẻ hối lỗi, thế là cháu biết ngay phải lợi dụng cơ hội này.

- Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.
- Nhưng cháu đã đi đâu thế, Oscar? Cháu cảm thấy trong người thế nào?
- Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.
- Sao cháu lại chui vào cái tủ này? Cháu đi theo ai à? Cháu đã nghe được gì à?
- Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.
- Hãy uống một cốc nước đã.
- Không. Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.
- Uống một hộp...
- Không. Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.

Tơ như đá. Một vách đá. Một tấm bê tông. Chẳng còn làm gì nổi. Cháu thậm chí chẳng còn nghe thấy người ta nói gì với mình. Cháu muốn gặp bà Hoa Hồng.

Bác sĩ Düsseldorf có vẻ rất phật ý khi chẳng ra được chút uy nào với cháu, so với các đồng nghiệp. Cuối cùng ông cũng chịu thua.

– Vậy thì ta đi tìm bà ấy!

Lúc đó cháu mới bằng lòng đi ngủ và chớp mắt được một lúc trong phòng.

Lúc cháu tỉnh dậy, bà Hoa Hồng đã ở trong phòng. Bà mỉm cười.

– Hoan hô, Oscar, cháu giỏi đấy. Cháu đã chơi họ một ván ra trò. Nhưng mà kết quả là bây giờ họ phát ghen lên với ta.

– Kệ người ta.

– Mấy người đó tử tế mà, Oscar. Rất tử tế đấy.

– Cháu chẳng quan tâm.

– Có gì không ổn à?

– Bác sĩ Düsseldorf nói với bố mẹ cháu là cháu sắp chết, và thế là họ biến luôn. Cháu ghét bọn họ.

Cháu liền kể với bà ấy mọi chi tiết, như đã kể với ông, Chúa ạ.

– Hừm, bà Hoa Hồng nói, chuyện này làm ta nhớ đến trận đấu ở Béthune với Sarah Cái Bùm, một đô vật người nhẩy dầu, một con chạch trên võ đài, một kẻ nhào lộn hầu như chẳng mặc gì lúc thi đấu, toàn tuột khỏi tay cháu mỗi lần cháu có ý định chụp lấy cô ta. Cô ta chỉ đấu ở Béthune thôi, năm nào cũng giành cúp Béthune. Còn ta, ta lại rất muốn cái cúp ấy, cúp Béthune!

– Thế bà đã làm gì ạ, bà Hoa Hồng?

– Đám bạn ta đã hất bột lên người cô ta lúc cô ta lên sàn đấu. Dầu cộng với bột, lả tả như vụn bánh ấy. Sau ba cú móc ngang, hai lần di chuyển, ta đã hạ cô ta đo đất, này thì Sarah Cái Bùm. Sau chiến

thắng của ta, người ta không gọi cô ta là chạch trên võ đài nữa mà là cá tuyết tấm vụn bánh mì rán.

– Bà thứ lỗi nhé, bà Hoa Hồng, nhưng cháu không thấy chuyện này liên quan lắm đâu.

– Ta thấy rất liên quan đấy chứ. Luôn luôn có một giải pháp nào đó, Oscar ạ, luôn luôn có một túi bột ở đâu đó. Cháu nên viết thư cho Chúa đi. Ông ấy giỏi hơn ta.

– Kể cả khoản đấu vật á?

– Ừ, kể cả là đấu vật, Chúa rất là tài. Thử đi, Oscar bé bỏng. Điều gì làm cháu khó chịu nhất?

– Cháu ghét bố mẹ cháu.

– Vậy thì hãy ghét họ thật nhiều vào.

– Bà nói thế với cháu á, bà Hoa Hồng?

– Ừ. Hãy ghét họ thật nhiều vào. Cháu sẽ thấy như có khúc xương để gặm ấy. Lúc nào chán rồi, chán cái khúc xương ấy, cháu sẽ thấy chẳng việc gì phải phiền lòng. Cứ kể hết cho Chúa nhé, và trong thư, hãy mời ông ấy đến thăm cháu một chuyến.

– Chúa có đi lại ạ?

– Ừ, theo cách của ông ấy. Cũng không thường xuyên đâu. Thậm chí là hiếm khi ấy chứ.

– Tại sao ạ? Chúa cũng bị ốm ạ?

Thế là, qua tiếng thở dài của bà Hoa Hồng, cháu đã hiểu ra rằng bà ấy không muốn thú thực với cháu là cả ông nữa, Chúa ạ, ông cũng đang không khỏe tí nào.

– Bố mẹ chưa bao giờ nói cho cháu về Chúa à, Oscar?

– Thôi bỏ đi. Bố mẹ cháu là những kẻ đần độn.

- Tất nhiên. Nhưng mà họ chưa bao giờ nói cho cháu về Chúa à?
- Có chứ. Mỗi một lần. Để nói rằng họ không tin vào Chúa. Họ ấy à, họ chỉ tin vào ông già Noel thôi.
- Họ tồi đến thế cơ à, Oscar bé bỏng?
- Bà không thể tưởng tượng được đâu! Cái hôm cháu ở trường về và bảo họ đừng có giả ngốc nữa đi, và cháu với các bạn đều đã biết là ông già Noel không hề tồn tại, thì họ cứ như ở trên trời rơi xuống ấy. Thấy cháu phát điên lên vì bị coi như một đứa ngốc ở sân chơi, nên họ đã thề với cháu là họ chưa bao giờ muốn lừa gạt gì cháu và rằng chính họ cũng thực sự tin là ông già Noel có tồn tại và họ rất thất vọng, nhưng lúc ấy là rất thất vọng vì biết điều đó không có thật! Rõ là hai kẻ ngốc nghếch, cháu nói thế đấy, bà Hoa Hồng ạ!
- Thế là họ không tin vào Chúa?
- Không.
- Thế cháu không thấy tò mò về chuyện đó à?
- Nếu mà cứ quan tâm xem những kẻ dần dần nghĩ gì thì cháu sẽ chẳng có thời gian để biết suy nghĩ của những người khôn ngoan.
- Cháu có lý đấy. Nhưng chuyện bố mẹ cháu, theo ý cháu, là những kẻ dần dần...
- Đúng. Bọn đại ngốc, bà Hoa Hồng ạ!
- Vậy nếu bố mẹ cháu đang tự dối mình không tin vào Chúa, thì tại sao cháu, công bằng mà nói nhé, lại không tin Chúa và không xin ông ấy ghé thăm?
- Đồng ý là thế. Nhưng không phải bà đã nói là ông ấy bị ốm liệt giường à?

– Đâu có. Ông ấy có một cách ghé thăm rất đặc biệt. Ông ấy sẽ đến thăm cháu bằng ý nghĩ. Trong tâm trí cháu ấy.

Chà, điều đó làm cháu hài lòng. Cháu thấy thế là rất đỉnh. Bà Hoa Hồng nói thêm:

– Rồi cháu sẽ thấy: các chuyến thăm của ông ấy có ích lắm.

– OK, cháu sẽ hỏi ông ấy chuyện đó xem sao. Rốt cuộc thì, hiện tại các chuyến thăm có ích nhất đối với cháu chính là các chuyến thăm của bà.

Bà Hoa Hồng mỉm cười và, gần như là bẽn lễn, cúi xuống để thơm vào má cháu. Bà không dám thơm ngay. Bà hỏi xin bằng ánh mắt.

– Tiến đến đi bà. Thơm cháu nào. Cháu sẽ không nói lại với ai đâu. Cháu không muốn phá hỏng danh tiếng đầu sĩ hồi xưa của bà.

Môi bà đặt lên má cháu và điều đó làm cháu rất vui, nó ấm áp, tê tê, có mùi phấn và xà phòng.

– Khi nào bà trở lại?

– Ta chỉ được phép đến hai lần một tuần.

– Không thể như thế được, bà Hoa Hồng! Cháu sẽ phải đợi tận ba hôm nữa!

– Đó là quy định mà.

– Ai đặt ra quy định đó vậy?

– Bác sĩ Düsseldorf.

– Bác sĩ Düsseldorf á, bây giờ ông ấy lại chẳng run như cây sậy khi gặp cháu ấy chứ. Bà hãy đến xin phép ông ấy đi, bà Hoa Hồng. Cháu không đùa đâu.

Bà Hoa Hồng nhìn cháu vẻ chần chừ.

– Cháu không đùa đâu đây. Nếu bà không đến gặp cháu hằng ngày thì cháu sẽ không viết cho Chúa đâu.

– Bà sẽ thử.

Bà Hoa Hồng ra khỏi phòng, thế là cháu bật khóc.

Trước kia, cháu đã không hiểu được mình cần giúp đỡ biết bao. Trước kia, cháu không hiểu được mình đang ốm yếu thế nào. Nghĩ đến chuyện không còn được gặp bà Hoa Hồng nữa, cháu đã hiểu ra tất cả và thế là nước mắt cứ tuôn ra ướt cả hai má cháu.

May sao, cháu còn kịp chỉnh đốn lại trước khi bà ấy quay trở lại.

– Xong xuôi rồi nhé: ta đã được cho phép. Trong vòng mười hai hôm, ta có thể đến thăm cháu hằng ngày.

– Cháu và chỉ mình cháu chứ?

– Cháu và chỉ mình cháu thôi, Oscar ạ. Mười hai ngày.

Thế là, không hiểu sao nước mắt lại trào ra và làm cháu xúc động quá chừng. Nhưng cháu biết là con trai thì không được khóc, nhất là cháu, với cái sọ trứng chẳng giống con trai cũng chẳng giống con gái, mà đúng ra là giống một đứa người sao Hỏa. Chẳng làm gì nổi. Cháu không thể ngưng lại được.

– Mười hai ngày á? Tệ đến thế cơ à, bà Hoa Hồng?

Cả bà Hoa Hồng nữa, điều đó khiến bà ấy cũng rưng rưng muốn khóc. Bà lưỡng lự. Cựu đồ vật đang ngăn cựu thiếu nữ không buông xuôi theo cảm xúc. Trông thật đẹp và chuyện đó cũng giải khuây cho cháu được một chút.

– Hôm nay là ngày mấy, Oscar?

– Ý gì vậy! Bà không xem lịch của cháu à? Hôm nay là ngày 19 tháng Mười hai.

– Ở quê bà, Oscar ạ, có một truyền thuyết kể rằng trong mười hai ngày cuối cùng của một năm, người ta có thể dự đoán được mười hai tháng của năm tiếp theo sẽ như thế nào. Chỉ cần quan sát từng ngày một để có được bức tranh thu nhỏ của từng tháng. Ngày 19 tháng Mười hai đại diện cho tháng Một, ngày 20 tháng Mười hai là tháng Hai, vân vân... cho đến ngày 31 tháng Mười hai là báo trước cho tháng Mười hai năm sau.

– Thật thế ạ?

– Đây là truyền thuyết. Truyền thuyết về mười hai ngày thần thánh. Ta muốn bà cháu mình thử chơi trò đó, cháu và ta. Đặc biệt là cháu. Từ ngày hôm nay, cháu sẽ quan sát mỗi ngày và tự nhủ là mỗi ngày tương ứng với mười năm.

– Mười năm á?

– Phải. Một ngày bằng mười năm.

– Thế là trong mười hai ngày tới, cháu sẽ một trăm ba mươi tuổi!

– Đúng đây. Cháu hiểu chưa?

Bà Hoa Hồng ôm hôn cháu - bà khoái làm thế rồi, cháu cảm thấy thế - rồi bà rời đi.

Vậy đó, Chúa ạ, sáng nay cháu mới được sinh ra và cháu chẳng hiểu rõ chuyện đây lắm; đến trưa thì mọi việc rõ ràng hơn, khi cháu năm tuổi, cháu biết nhận thức nhưng không biết được tin gì tốt lành; tối nay cháu mười tuổi và đó là tuổi biết nghĩ ngợi. Nhân đây cháu muốn yêu cầu ông một chuyện: nếu ông có điều gì muốn bảo cho cháu như buổi trưa nay, lúc cháu năm tuổi, thì hãy báo tin nhẹ nhàng thôi nhé. Cảm ơn.

Hẹn ngày mai, thơm ông, Oscar.

TB: Cháu muốn xin ông một điều này. Cháu biết là mình chỉ được một điều ước thôi nhưng điều ước khi này của cháu mới chỉ gần là một điều ước thôi, đây là một lời khuyên thì đúng hơn.

Cháu đồng ý một cuộc viếng thăm ngắn. Một cuộc viếng thăm tinh thần. Cháu thấy thể rất đỉnh. Cháu mong ông ghé thăm cháu một lần. Cháu đón khách từ tám giờ sáng đến chín giờ tối. Thời gian còn lại thì cháu ngủ. Thỉnh thoảng trong ngày cháu cũng phải đánh vài giấc ngắn vì mấy đợt điều trị. Nhưng nếu ông gặp cháu như thế thì đừng ngại đánh thức cháu nhé. Để lỡ mất nhau trong phút chốc như thế thì thật quá ngốc ấy, Chúa nhỉ?

Chúa thân mến,

Hôm nay, cháu đã trải qua tuổi thiếu niên không yên ổn tí nào. Quá là kinh khủng! Cả đồng phiến nhiều với đám con trai, bố mẹ, và tất cả là do lũ con gái. Đến tối thì chuyện bước sang tuổi hai mươi cũng có vẻ không đến nỗi, vì cháu tự nhủ, phù, điều tệ nhất đã qua rồi. Dậy thì ầy à, cảm ơn! Nhưng không có lần thứ hai đâu!

Trước hết, Chúa ạ, cháu xin nhắc ông là ông đã không xuất hiện. Hôm nay cháu chỉ ngủ rất ít vì mấy chuyện rắc rối tuổi dậy thì, nên không đời nào có chuyện cháu không thấy ông được. Và nữa, cháu nhắc lại nhé, nếu cháu ngủ gật thì ông nhớ phải lay cháu dậy.

Lúc cháu dậy, bà Hoa Hồng đã ở đấy rồi. Trong lúc ăn sáng, bà ấy kể cho cháu về mấy trận đấu với Vú Bà, một bà người Bỉ, mỗi ngày ngốn ba cân thịt sống chiêu với một bom bia; hình như điểm mạnh nhất của bà ta, ấy là hơi thở, vì nó chua mùi thịt và bia lên men, và hình như chỉ cần có thể bà ta đã hạ đo đật mọi đối thủ. Để thắng được bà này, bà Hoa Hồng đã phải nghĩ ra một kế mới: trùm một cái áo choàng tẩm dấm mùi oải hương, và tự biến mình thành Đao phủ vùng Carpentras*. Đấu vật, như bà Hoa Hồng vẫn nói, còn cần cả cơ bắp trong sọ ầy.

- Cháu quý mến ai hả Oscar?
- Ở đây ầy ạ? Trong bệnh viện á?
- ù.
- Thịt Rán, Einstein, Bông Ngô.

– Thế trong số đám con gái?

Câu hỏi ấy làm cháu tắc tị. Cháu chẳng muốn trả lời tí nào. Nhưng bà Hoa Hồng đang đợi, và đối diện với một đồ vật tầm cỡ quốc tế thì người ta chẳng thể cứ khoa chân múa tay câu giờ mãi được.

– Peggy Blue.

Peggy Blue, đó là đứa da xanh. Phòng bạn ấy ở gần cuối hành lang. Bạn ấy cười rất hiền nhưng chẳng nói năng gì mấy. Cứ như là một nàng tiên ghé qua bệnh viện nghỉ ngơi một chỗ. Bạn ấy mắc một căn bệnh phức tạp, bệnh da xanh, vấn đề là do máu, đáng lẽ phải chạy đến phổi thì lại không tới được nơi, và chính vì thế khiến cho da khắp cả người xanh lét. Bạn ấy đang đợi được phẫu thuật để trông hồng hào hơn. Cháu thì thấy như thế thật đáng tiếc, cháu thấy bạn ấy da xanh trông rất xinh mà, Peggy Blue ấy. Lúc nào quanh bạn ấy cũng tràn ngập ánh sáng và tĩnh lặng, người ta có cảm tưởng như bước vào một nhà nguyện nếu lại gần đó.

– Thế cháu đã nói điều đó với con bé chưa?

– Cháu sẽ không chôn chân trước mặt bạn ấy để nói là “Peggy, tớ thích cậu” đâu.

– Có chứ. Sao cháu lại không làm thế?

– Cháu còn không biết bạn ấy có biết là cháu tồn tại hay không ấy chứ.

– Lại có thêm lý do để nói chứ sao.

– Bà thấy cái đầu của cháu thế nào rồi chứ? Bạn ấy phải thích bọn ngoài hành tinh cơ, mà cháu thì không chắc là bạn ấy thích.

– Ta thì thấy cháu rất là đẹp trai, Oscar ạ.

Nói đến đó chuyện tự nhiên ngập ngừng, tại bà Hoa Hồng đấy. Được khen thì sướng run lên ấy chứ, nhưng thật chẳng biết phải trả lời thế nào.

– Cháu không muốn dùng mỗi cơ thể để đi quyến rũ, bà Hoa Hồng ơi.

– Thế cháu cảm thấy thế nào về bạn ấy?

– Cháu muốn bảo vệ bạn ấy khỏi bọn ma.

– Cái gì? Ở đây có ma ấy hả?

– Vâng. Đêm nào cũng có. Không hiểu vì sao chúng cứ đánh thức bọn cháu dậy. Bọn cháu đau vì chúng cầu chì đấy. Bọn cháu sợ vì không nhìn thấy chúng. Sau đấy thì khó ngủ lại lắm.

– Cháu có nhớ gì về bọn ma không?

– Không, cháu giỏi nhất là ngủ. Nhưng thỉnh thoảng cháu nghe thấy Peggy Blue la hét trong đêm. Cháu rất muốn bảo vệ bạn ấy.

– Vâng hãy đến nói với con bé thế đi.

– Kiểu gì cháu cũng không làm nổi đâu, tại vì ban đêm không ai được ra khỏi phòng. Đây là luật.

– Thế ma có biết luật không? Không. Chắc chắn là không rồi. Phải mưu mẹo một chút: nếu chúng nghe thấy cháu nói với Peggy là cháu sẽ canh gác để bảo vệ bạn ấy, thì tối nay chúng sẽ không dám đến đâu.

– Ừm... ừm...

– Cháu bao nhiêu tuổi rồi, Oscar?

– Cháu không biết nữa. Mấy giờ rồi ạ?

– Mười giờ. Cháu sắp mười lăm tuổi rồi đấy. Cháu không nghĩ đã đến lúc dừng cảm nói ra tình cảm của mình rồi à?

Đến mười rưỡi, cháu đã quyết tâm và đi đến tận chỗ cánh cửa phòng Peggy đang mở.

– Chào Peggy, tớ là Oscar.

Bạn ấy đang nằm trên giường, trông như nàng Bạch Tuyết khi đang chờ hoàng tử ấy, khi mà các chú lùn ngốc nghếch tưởng là nàng chết rồi, nàng Bạch Tuyết như trong những bức ảnh chụp tuyệt màu xanh, chứ không phải màu trắng.

Bạn ấy quay sang phía cháu và khi ấy, cháu tự hỏi không biết bạn ấy đang nhìn cháu như một chàng hoàng tử hay như một chú lùn. Cháu thì chắc chắn là “chú lùn” rồi, vì cái sọ trứng của cháu, nhưng bạn ấy chẳng nói gì, và như thế nghĩa là ổn, với Peggy Blue thì bạn ấy chẳng bao giờ nói gì và mọi thứ vẫn cứ bí hiểm như thế.

– Tớ đến báo với cậu là tối nay, và tất cả các buổi tối sau này, nếu cậu muốn thì tớ sẽ lên canh gác trước cửa phòng cậu để bảo vệ cậu khỏi lũ ma.

Bạn ấy nhìn cháu, chớp chớp hàng mi và cháu có cảm giác như đang trong một cảnh phim quay chậm, không khí như nhẹ hơn, yên tĩnh càng yên tĩnh hơn, như thể cháu đang bước đi dưới nước và tất cả đều thay đổi khi cháu tiến đến gần chiếc giường được chiếu sáng bằng một luồng ánh sáng không biết từ đâu ra ấy.

– Ê, chờ chút, Sọ Trứng: tớ mới là người sẽ canh gác cho Peggy!

Bóng Ngô đang đứng ở ngưỡng cửa, hay đúng hơn là thân mình nó chèn kín khung cửa ra vào. Cháu thấy run run. Ăn chắc là nếu nó canh gác thì sẽ rất hiệu quả, chẳng con ma nào lọt qua được.

Bóng Ngô nháy mắt với Peggy:

– Sao hả, Peggy? Tớ với cậu là bạn mà, đúng không?

Peggy nhìn lên trần nhà. Bông Ngô cho đây là một lời xác nhận liền kéo cháu ra ngoài.

– Nếu cậu muốn một đứa con gái, thì lấy Sandrine ấy. Peggy được đặt trước rồi.

– Dựa vào quyền gì chứ?

– Dựa vào việc tớ ở đây trước cậu. Nếu cậu không bằng lòng thì chúng mình có thể đấu với nhau.

– Thực ra là tớ cực-kỳ-bằng-lòng ấy chứ.

Cháu thấy hơi mệt nên đến phòng chơi ngồi nghỉ. Vừa hay, Sandrine đang ở đây. Sandrine cũng bị bệnh bạch cầu như cháu, nhưng với nó thì việc điều trị có vẻ thành công. Chúng cháu gọi nó là con bé Trung Quốc vì nó đội một bộ tóc giả màu đen, bóng láng, thẳng đơ và lại cắt mái bằng trông như một đứa con gái người Trung Quốc. Con bé nhìn cháu và thối vớ quả bóng kẹo cao su.

– Cậu có thể hôn tớ, nếu cậu muốn.

– Tại sao? Cậu ăn kẹo cao su không đủ à?

– Cậu thậm chí còn không thể ấy chứ, đồ vô dụng. Tớ dám chắc là cậu chưa làm thế bao giờ.

– Ái chà, cậu làm tớ buồn cười quá đây. Ở tuổi mười lăm thì tớ đã làm thế nhiều lần rồi, đảm bảo với cậu luôn.

– Cậu mười lăm tuổi rồi á? con bé hỏi lại, vẻ ngạc nhiên.

Cháu xem đồng hồ đeo tay.

– Ừ, hơn mười lăm tuổi rồi.

– Tớ luôn mơ được một anh chàng mười lăm tuổi hôn.

– Chắc rồi, quá là hay ấy chứ, tớ bảo mà.

Nói đến đây, con bé nhăn mặt lại hết cỡ, chu môi ra trước, trông như cái giác mút bẹp gí trên một tấm kính, và cháu hiểu là nó đang đợi một nụ hôn.

Lúc quay đầu lại, cháu thấy tất cả lũ bạn đang nhìn mình. Không thể rút lui được nữa. Phải làm một người đàn ông thôi. Đến lúc rồi.

Cháu tiến lại gần và hôn con bé. Nó ôm dính lấy cháu, làm cháu không thể nào thoát ra được, ướt nhẹp, rồi bất thành linh, chẳng hề báo trước, nó đẩy viên kẹo cao su vào miệng cháu. Ngạc nhiên quá, cháu nuốt luôn vào bụng. Thế là cháu tức điên lên.

Đúng lúc ấy thì một bàn tay vỗ vào lưng cháu. Đúng là họa vô đơn chí: là bố mẹ cháu. Hôm nay là Chủ nhật mà cháu quên bếng mất!

- Con giới thiệu bạn gái cho bố mẹ chứ, Oscar?
- Đây không phải bạn gái con.
- Dù vậy con cũng vẫn giới thiệu bạn chứ nhỉ?
- Sandrine. Bố mẹ tớ. Sandrine.
- Cháu rất vui được biết các bác, con bé Trung Quốc giở giọng thảo mai.

Đáng lẽ cháu phải chẹn họng nó mới đúng.

- Con có muốn Sandrine đi cùng nhà mình về phòng con không?
- Không ạ. Sandrine ở lại đây.

Về lại giường thì cháu nhận ra là mình mệt và cháu đi ngủ một lát. Dù sao đi nữa, cháu cũng không muốn nói chuyện với họ.

Lúc cháu thức dậy, tất nhiên là họ mang mấy món quà đến cho cháu. Từ khi cháu ở bệnh viện nội trú, bố mẹ cháu thấy việc trò chuyện quá khó khăn; thế là họ mang quà đến cho cháu và cả nhà cháu cùng trải qua những buổi chiều chán ồm để đọc luật chơi và các

tờ hướng dẫn sử dụng. Bố cháu luôn kiên trì với mấy cái chỉ dẫn: dù chúng có được viết bằng tiếng Nhật hay tiếng Thổ, thì bố cũng không nản chí, mà cứ cắm mặt vào cái sơ đồ. Bố là vô địch thể giới trong việc làm hỏng hết các buổi chiều chủ nhật.

Hôm nay, bố mang cho cháu một cái máy nghe CD. Cái đó thì cháu không thể nào chê được, dù có muốn đi chẳng nữa.

– Hôm qua bố mẹ không đến đây ạ?

– Hôm qua ấy à? Tại sao con lại muốn thế? Bố mẹ chỉ đến được vào Chủ nhật thôi. Sao con lại nói thế?

– Có người nhìn thấy xe của bố mẹ trong bãi đỗ.

– Trên đời đâu phải chỉ có một chiếc Jeep đỏ. Ô tô cùng loại nhìn cũng na ná nhau ấy mà??

– Vâng. Chẳng giống như bố mẹ. Tiếc thật.

Lúc đó, cháu đã làm họ đứng chờ ra. Thế là cháu bèn cầm lấy cái máy nghe nhạc và nghe hai lần liền đĩa Kẹp Hạt Dẻ* ngay trước mặt họ. Hai giờ liền, họ không nói được tiếng nào. Tốt cho họ thôi.

– Con có thích không?

– Có ạ. Con buồn ngủ.

Bấy giờ họ bèn hiểu là nên đi về. Họ cũng tội tệ như mọi thứ. Họ không thể nào tự quyết được, cháu có cảm giác họ muốn nói với cháu nhiều điều nhưng lại không nói ra được. Thật tốt khi thấy họ cũng đến lượt phải chịu đau đớn.

Rồi mẹ cháu hấp tấp bước đến bên cháu, ôm lấy cháu rất chặt, quá là chặt, rồi nói với giọng nghẹn ngào:

– Mẹ yêu con, Oscar bé bỏng, mẹ yêu con nhiều lắm.

Cháu muốn vùng ra, nhưng đến phút cuối lại đành mặc kệ, cái ôm làm cháu nhớ về dạo trước, thời của những cử chỉ âu yếm giản dị, khi mẹ nói cái câu mẹ yêu cháu không phải với giọng âu lo.

Sau đó, cháu phải ngủ một lúc.

Bà Hoa Hồng là quán quân về giờ thức dậy. Bà luôn có mặt đúng lúc cháu mở mắt ra. Và khi ấy, bà luôn nở một nụ cười.

– Bố mẹ cháu sao rồi?

– Vẫn chán như mọi khi. Cuối cùng thì họ tặng cho cháu Kẹp Hạt Dẻ.

– Kẹp Hạt Dẻ ấy à? Cái đó lạ nhỉ. Ta có một bà bạn có tên y như vậy. Một nhà vô địch lòng danh nhé. Bà ấy kẹp cổ đối thủ vào giữa hai đùi rồi bẻ. Thế còn Peggy Blue, cháu đi gặp con bé chưa đây?

– Thôi bà đừng nhắc đến chuyện đấy nữa. Bạn ấy đính hôn với Bông Ngô rồi.

– Con bé nói thế với cháu à?

– Không, thằng kia nói.

– Trò bịp đấy!

– Cháu không tin. Cháu nghĩ là bạn ấy thích thằng kia hơn cháu. Nó khỏe hơn, đáng tin hơn.

– Trò bịp cả thôi, ta đảm bảo! Ta ấy à, trông thì như con chuột nhắt trên sàn đấu, mà đã đánh bại các đô vật to như cá voi với cả hà mã. Đây nhé, như Pudding Mơ, người Ai Len, nặng một trăm năm mươi cân lúc nhịn đói và chỉ mặc quần lót, trước khi nốc vài Guinness*, cẳng tay to ngang bắp đùi ta, bắp tay chắc như giò, cặp đùi thì to đến nỗi ta không thể vòng tay xung quanh được. Không hề có eo, cũng không có chỗ bám. Không thể đánh bại!

– Bà đã làm thế nào ạ?

– Thứ mà không có chỗ bám, thì sẽ là hình tròn, mà hình tròn thì có thể lăn. Ta nhử cho bà ta chạy, cốt để bà ta mệt bã, rồi ta lật nhào bà ta, cái bà Pudding Mơ ấy. Sau đấy phải dùng một cái tời mới nâng bà ta dậy được. Cháu ấy, Oscar bé bỏng à, khung xương của cháu nhẹ và cháu cũng chẳng có mấy cơ bắp, cái đó thì chắc rồi, nhưng sức quyen rũ đâu có nằm hết ở xương với thịt, mà ở các phẩm chất của trái tim nữa. Mà các phẩm chất của trái tim thì cháu có thừa.

– Cháu á?

– Hãy đến gặp Peggy Blue và nói với con bé về những gì có trong tim cháu đi.

– Cháu thấy hơi mệt.

– Mệt à? Giờ này thì cháu mấy tuổi rồi nhỉ? Mười tám tuổi? Lúc mười tám tuổi, không ai mệt cả đâu.

Bà Hoa Hồng ấy à, bà ấy luôn biết cách nói thật hay, để tiếp thêm sức mạnh cho mọi người.

Màn đêm buông xuống. Mọi tiếng động đều vang vọng to hơn trong bóng tối, lớp thảm nhựa trải sàn hành lang phản chiếu ánh trăng.

Cháu bước vào phòng Peggy và chìa máy nghe nhạc ra trước mặt bạn ấy.

– Cầm lấy này. Nghe “Vũ điệu của những bông tuyết” ấy. Nó hay đến nỗi làm tớ nhớ đến cậu.

Peggy nghe “Vũ điệu của những bông tuyết”. Bạn ấy cười như thể vũ điệu ấy là một cô bạn cũ đang thì thầm vào tai bạn ấy những điều ngộ nghĩnh.

Bạn ấy trả máy nghe nhạc lại cho cháu và nói:

– Đẹp lắm.

Đó là điều đầu tiên bạn ấy nói ra. Câu đầu tiên như vậy thì thật dễ thương, không phải sao?

– Peggy Blue này, tớ muốn nói với cậu là: tớ không muốn cậu đi phẫu thuật. Cậu như thế này trông rất xinh. Cậu rất xinh khi cậu xanh.

Chà, cháu thấy câu nói đó đã làm bạn ấy vui. Cháu không định nói thế để bạn ấy vui, nhưng rõ là bạn ấy thấy vui thật.

– Oscar à, tớ muốn cậu là người bảo vệ tớ khỏi lũ ma.

– Hãy tin ở tớ, Peggy.

Cháu vô cùng hạnh diện. Cuối cùng cháu đã thắng!

– Hôn tớ đi.

Cái trò hôn hít ấy đúng là trò của bọn con gái, cứ như đó là một nhu cầu ấy. Nhưng Peggy thì khác với con bé Trung Quốc, bạn ấy không phải một đứa con gái hư hỏng, bạn ấy chìa má ra cho cháu và đúng là như thế khiến cả cháu cũng nóng lòng muốn hôn bạn ấy.

– Buổi tối tốt lành, Peggy.

– Buổi tối tốt lành, Oscar.

Chúa à, ngày hôm nay của cháu là như vậy đó. Cháu biết người ta gọi tuổi dậy thì là tuổi ẩm ương. Khó khăn phết. Nhưng cuối cùng, đến hai mươi tuổi thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Vậy nên cháu gửi ông yêu cầu của cháu cho hôm nay nhé: cháu muốn Peggy và cháu cưới nhau. Cháu không chắc hôn nhân có phải một chuyện tinh thần hay không, nếu đây đúng là chuyên môn của ông? Ông có thực hiện kiểu điều ước này không? Điều ước hôn nhân ấy? Nếu như chuyện đây

không phải là lĩnh vực của ông thì hãy cho cháu biết sớm nhé, để cháu còn đi nhờ đúng người. Không muốn giục ông đâu, nhưng cháu vẫn nhắc ông là cháu không có nhiều thời gian đâu nhé. Nên là: đám cưới của Oscar và Peggy Blue. Có hay Không. Hãy xem ông có thể làm được không nhé, như thế sẽ tiện cho cháu.

Hẹn ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Mà rốt cuộc thì địa chỉ của ông là như thế nào vậy?

Chúa thân mến,

Thế là xong, cháu đã kết hôn. Hôm nay là ngày 21 tháng Mười hai, cháu đang bước tới tuổi ba mươi và đã lấy vợ. Chuyện con cái thì Peggy và cháu quyết định sẽ tính sau. Thật ra thì cháu nghĩ là cô ấy chưa sẵn sàng. Chuyện ấy xảy ra hồi đêm.

Tầm một giờ sáng, cháu nghe thấy tiếng rên rĩ của Peggy Blue. Tiếng kêu dựng cháu dậy. Bọn ma! Peggy Blue bị bọn ma hành hạ trong khi cháu đã hứa với cô ấy là sẽ đứng canh. Cô ấy sẽ nghĩ cháu là một đứa chẳng ra gì, cô ấy sẽ không thêm nói chuyện với cháu nữa và hẳn là cô ấy có lý.

Cháu bèn dậy rồi đi đến chỗ có tiếng la hét. Lúc đến phòng Peggy, cháu thấy cô ấy đang ngồi trên giường, ngạc nhiên khi thấy cháu vào. Cả cháu chắc trông cũng có vẻ kinh ngạc lắm, vì bỗng nhiên cháu thấy Peggy Blue trước mặt đang nhìn mình chằm chằm, miệng mím chặt, thế mà cháu vẫn nghe thấy những tiếng la hét.

Thế là cháu đi đến tận cánh cửa phòng tiếp theo và hiểu ra chính là Thịt Rán đang quần quai trên giường vì những vết bỏng. Trong một thoáng, cháu thấy tội lỗi, cháu nhớ lại cái hôm cháu nghịch lửa đốt nhà, đốt chó, đốt mèo, thậm chí cháu còn rán cả lữ cá vàng - thực ra cháu nghĩ hẳn là chúng bị luộc mới đúng -, cháu nghĩ đến những gì chúng đã trải qua và cháu tự nhủ là suy cho cùng, chúng bị thế đúng ra là vẫn còn hơn cứ phải sống mãi với những ký ức và những vết bỏng, như Thịt Rán ấy, dù đã được vá da và có kem bôi.

Thịt Rán cuộn người lại và ngừng rên rỉ. Cháu quay lại chỗ Peggy Blue.

– Thế ra không phải cậu à, Peggy? Tổ lại cứ nghĩ cậu là đứa la hét buổi đêm.

– Còn tổ thì lại tưởng đây là cậu.

Chúng cháu không ngạc nhiên về chuyện xảy ra và những điều chúng cháu nói với nhau: thật ra, mỗi người đều đã nghĩ về người kia từ lâu rồi.

Peggy Blue trở nên xanh xao hơn, với cô ấy như thể nghĩa là cô ấy đang rất ngượng.

– Bây giờ cậu làm gì hả Oscar?

– Cậu thì sao, Peggy?

Thật điên rồ khi người ta có những điểm chung, có những ý tưởng giống nhau, những câu hỏi cũng giống nhau.

– Cậu có muốn ngủ cùng tổ không?

Các cô gái thật là lạ lùng quá đi. Cháu ấy à, để thốt ra được một câu như thế thì phải mất hàng giờ, hàng tuần, hàng tháng liền nghiền ngẫm trong đầu đã. Cô ấy thì cứ nói ra thật tự nhiên, dễ dàng.

– OK.

Cháu bèn trèo lên giường cô ấy. Hơi chật một tí nhưng chúng cháu đã có một đêm tuyệt vời. Peggy có mùi hạt dẻ và da mềm như da ở mặt trong cánh tay của cháu, nhưng cô ấy thì da khắp cả người đều mềm như thế. Chúng cháu ngủ rất lâu, mơ rất nhiều, nằm sát vào nhau và kể cho nhau nghe chuyện đời mình.

Hắn là đến sáng, lúc tìm thấy chúng cháu bên nhau, bà Gommette y tá trưởng đã ca một bài. Bà ấy bắt đầu gào thét, y tá trực đêm cũng

gào thét, người này chí chõe người kia, sang Peggy rồi sang cháu, các cánh cửa bật mở, họ gọi những người khác đến làm chứng, họ kêu chúng cháu là “những đứa trẻ bất hạnh” trong khi bọn cháu đang rất hạnh phúc và phải đến khi bà Hoa Hồng xuất hiện thì buổi hòa nhạc mới hạ màn.

– Các người không định để yên cho mấy đứa trẻ này đây à? Các người phải làm hài lòng bệnh nhân hay là các quy định? Tôi chẳng thèm quan tâm quy định của mấy người, có mà tôi ngồi lên luôn ấy. Bây giờ thì im lặng. Đi chỗ khác mà hàng tôm hàng cá. Đây không phải là cái chợ.

Không ai dám cãi lại, với bà Hoa Hồng thì luôn là như vậy. Bà dẫn cháu về phòng và cháu đi ngủ một tí.

Lúc dậy, chúng cháu mới nói chuyện.

– Thế nào, là nghiêm túc hả Oscar, với Peggy ấy?

– Chắc như đinh đóng cột, bà Hoa Hồng ạ. Cháu siêu-hạnh-phúc. Chúng cháu đã kết hôn đêm hôm qua.

– Kết hôn á?

– Vâng. Chúng cháu đã làm tất cả những gì một người đàn ông và một người đàn bà làm khi họ kết hôn.

– Thế hả?

– Bà nghĩ cháu là ai chứ? Cháu á - mấy giờ rồi ấy nhỉ? - cháu hơn hai mươi tuổi rồi nhé, cháu được sống theo ý mình chứ nhỉ?

– Chắc chắn rồi.

– Và bà có hình dung được là những thứ làm cháu phát gờm lên được, hồi mà cháu còn trẻ ấy, hôn hít, vuốt ve này, à thì, cuối cùng lại làm cháu thích. Cái cách người ta thay đổi thật là buồn cười, bà nhỉ?

- Ta lấy làm mừng cho cháu, Oscar ạ. Cháu trưởng thành đấy.
- Chỉ có một việc chúng cháu chưa làm, đây là hôn trộn lười vào nhau. Peggy Blue sợ làm thế sẽ có con. Bà nghĩ thế nào ạ?
- Ta nghĩ là con bé có lý đấy.
- Thế ạ? Có thể có con nếu mà hôn môi á? Thế thì cháu sắp có con với con bé Trung Quốc rồi.
- Bình tĩnh đã, Oscar, có ít cơ hội lắm. Rất ít.

Bà ấy có vẻ chắc chắn với điều mình nói, bà Hoa Hồng ấy, và điều đó giúp cháu an tâm hơn chút ít bởi vì, cháu phải nói với ông, Chúa ạ, và chỉ với mình ông thôi nhé, là cùng với Peggy Blue ấy, có một lần, thậm chí hai, thậm chí nhiều hơn thế, bọn cháu đã trộn lười vào nhau.

Cháu chớp mắt một chút. Bọn cháu cùng ăn trưa, bà Hoa Hồng và cháu, sau đấy cháu bắt đầu thấy khá hơn.

- Sáng nay cháu lại thấy mệt mới đi làm sao.
- Chuyện thường thôi mà, ở độ tuổi hai mươi hai lắm, người ta thường đi chơi đêm, tiệc tùng, sống tùy tiện, chẳng giữ gìn gì. Đây là sự trả giá. Hay là mình đi thăm Chúa nhỉ?
- À, vậy là cuối cùng bà cũng có địa chỉ rồi?
- Ta nghĩ ông ấy đang ở chỗ nhà nguyện.

Bà Hoa Hồng mặc cho cháu như là để đi đến Bắc Cực, bế cháu trên tay rồi đưa cháu đến nhà nguyện nằm ở cuối hoa viên trong bệnh viện, phía bên kia những thảm cỏ đóng băng, mà thật ra cháu đi giải thích với ông làm gì chứ, đây là nhà ông mà.

Lúc nhìn thấy tượng của ông, cháu bị sốc, cuối cùng, khi cháu cũng thấy được tình trạng của ông, gần như trần truồng, còm nhom trên cây thập giá, lại còn bị thương khắp người, trán thì chảy máu dưới

vòng gai, đầu thì còn chẳng giữ thẳng được trên cổ. Cháu bèn nghĩ đến bản thân. Cháu thấy bức bối quá thể. Cháu mà là Chúa, chính cháu ấy, giống như ông, thì cháu sẽ chẳng dễ bị như thế đâu.

– Bà Hoa Hồng này, hãy nghiêm túc nhé: bà là đồ vật đây nhé, bà từng là một nhà vô địch vĩ đại, bà không tin vào chuyện này được đâu!

– Tại sao, Oscar? Cháu sẽ đặt nhiều niềm tin vào Chúa hơn nếu cháu thấy ở đây một lực sĩ với thân hình như tạc, cơ bắp cuộn cuộn, da bóng dầu, tóc hớt cao và mặc sịp bó sát à?

– À thì...

– Nghĩ xem, Oscar. Cháu cảm thấy mình gần gũi với điều gì hơn? Một vị Chúa chẳng chịu thử thách gì hay một vị Chúa đang chịu đau khổ?

– Cái người đang đau khổ, đương nhiên rồi. Nhưng nếu cháu là ông ấy, nếu cháu là Chúa, nếu mà được, như ông ấy, có quyền năng ấy, chắc hẳn cháu đã tránh được đau khổ.

– Không ai có thể tránh được đau khổ. Cả Chúa, cả cháu. Cả bố mẹ cháu, cả ta.

– Được rồi. Cháu đồng ý. Nhưng tại sao phải chịu khổ?

– Chính xác. Có đau khổ và chịu đựng. Hãy nhìn kỹ gương mặt ông ấy hơn nhé. Quan sát đi. Ông ấy có vẻ gì là đang chịu đựng không?

– Không ạ. Thật kỳ lạ. Ông ấy không có vẻ gì là đau đớn.

– Vậy đây. Phải phân biệt hai loại đau khổ, Oscar bé bỏng của ta ạ, đau đớn thể xác và đau đớn tinh thần. Đau đớn thể xác, ta phải chấp nhận. Đau đớn tinh thần, ta chọn lựa được.

– Cháu không hiểu.

– Nếu người ta đóng đinh vào hai cổ tay hay hai bàn chân cháu, cháu không thể làm gì khác ngoài việc cảm thấy đau đớn. Cháu chịu đựng. Ngược lại, khi nghĩ về cái chết, cháu không bắt buộc phải cảm thấy đau. Cháu không biết điều đó nghĩa là gì. Vì thế nó phụ thuộc vào cháu.

– Thế thì bà, bà từng biết những người hào hứng với chuyện chết đi ạ?

– Có, ta biết chứ. Mẹ ta là vậy. Lúc hấp hối, bà ấy cười rất háo hức, bà ấy nóng ruột, cứ cuống cuống muốn khám phá xem điều gì sẽ xảy ra.

Cháu không thể lập luận thêm được nữa. Vì cũng muốn biết phần tiếp theo, nên cháu dành chút thời gian để suy ngẫm về những gì bà ấy đang nói.

– Nhưng đa phần mọi người chẳng tò mò gì. Họ bám chặt lấy những gì đang có, như con rận bám chặt trong lỗ tai một lão hói. Ví dụ như Pudding Mơ chẳng hạn, đối thủ người Ai Len của ta ấy, người mà cân nặng lúc nhịn ăn, chỉ mặc quần lót và trước khi ực vại Guinness đã là một trăm năm mươi kí lô ấy. Lúc nào bà ta cũng bảo: “Tôi ấy à, xin lỗi nhé, tôi sẽ chẳng chết đâu, tôi không đồng ý, tôi không cam kết gì nhé.” Bà ta nhảm. Chẳng ai nói với bà ta cuộc đời là vĩnh cửu cả, chẳng ai hết! Bà ta cứ cắm đầu vào tin như thế, bà ta phản kháng lại, phủ nhận chuyện phải ra đi, thế rồi phát điên, trầm cảm, sụt cân, bỏ nghề rồi chỉ còn nặng chưa đến ba mươi lăm kí lô, quắt lại như con cá mumm và rồi tự vỡ ra thành từng mảnh. Cháu thấy đấy, kiểu gì thì bà ta cũng vẫn chết, giống như tất cả mọi người, nhưng chính ý nghĩ về cái chết đã đánh hỏng cuộc đời bà ta.

– Bà ta đúng là dốt đặc, Pudding Mơ ấy, bà Hoa Hồng nhỉ.

– Đặc như pa tê nhà quê ấy. Mà cái món pa tê nhà quê ấy thì phổ biến lắm. Đâu cũng có.

Đến đây cháu cũng lại gật gù cái đầu vì cháu khá là đồng tình.

– Người ta sợ chết vì lo ngại cái mình không biết. Nhưng mà này, cái gì là cái không biết? Ta khuyên cháu nhé, Oscar, đừng sợ mà hãy có lòng tin. Hãy nhìn khuôn mặt của Chúa trên thập giá: ông ấy chịu đựng nỗi đau thể xác nhưng không hề đau đớn về tinh thần bởi ông ấy có lòng tin. Chính vì thế, những chiếc đinh không làm ông ấy đau hơn. Ông ấy vẫn nhắc đi nhắc lại: chúng khiến ta đau nhưng không thể là một nỗi đau được. Vậy đó! Đó chính là lợi ích của đức tin. Ta muốn cho cháu thấy điều ấy.

– OK, bà Hoa Hồng, khi nào cháu thấy sợ, cháu sẽ cố gắng có lòng tin.

Bà ấy ôm lấy cháu. Cuối cùng thì, hai bà cháu đã được yên ổn trong nhà thờ vắng lặng này với ông, Chúa ạ, Ông có vẻ thật bình yên.

Lúc quay trở về, cháu đã ngủ rất lâu. Thế mà cháu lại càng muốn ngủ thêm. Như cơn đói cồn cào ấy. Khi thức dậy, cháu nói với bà Hoa Hồng:

– Thật ra thì cháu không sợ cái không biết. Chỉ là cháu lo sẽ đánh mất cái mà cháu đã biết.

– Ta cũng như cháu thôi, Oscar. Hay ta mời Peggy Blue đến uống trà nhỉ?

Peggy Blue đến uống trà với hai bà cháu, cô ấy rất hợp với bà Hoa Hồng, chúng cháu cùng cười đùa vui vẻ lúc bà Hoa Hồng kể về trận đấu với Chị em Chồm Chồm, ba chị em sinh ba nhưng luôn tự coi chỉ là một người. Sau mỗi hiệp đấu, một ả Chồm Chồm đã làm đối thủ

một bả bằng cách chạy nhảy tứ tung lại nhảy luôn ra khỏi võ đài, lấy cổ đi tề rồi ba chân bốn cẳng chạy vào toa lét rồi từ đó, một chị em đầy sung sức của ả sẽ ra thế chỗ tiếp tục trận đấu. Tất cả mọi người đều tưởng chỉ có một ả Chồm Chồm, tưởng rằng đó là một kẻ nhảy nhót không biết mệt mỏi. Bà Hoa Hồng đã khám phá ra cái kim giấu trong bọc, liền nhốt luôn hai kẻ thay thế trong toa lét, ném chìa khóa qua cửa sổ và đánh bại ả còn lại. Đấu vật đúng là một môn thể thao cần sự tinh ranh.

Rồi bà Hoa Hồng rời đi. Các y tá coi chừng chúng cháu, Peggy Blue và cháu, cứ như chúng cháu là hai quả pháo chỉ chực nổ tung ấy. Khỉ thật, dù gì cháu cũng ba mươi tuổi rồi! Peggy Blue đã thề với cháu là tối nay cô ấy sẽ đến thăm cháu ngay khi có thể; đổi lại, cháu cũng thề với cô ấy là lần này sẽ không chơi xoắn lười nữa.

Đúng đấy ông ạ, có con chưa phải là tất cả, còn phải có thời gian nuôi dạy chúng nữa.

Vậy đó, Chúa ạ. Cháu không biết phải xin ông điều gì tối nay vì hôm nay là một ngày tuyệt vời. Mà có chứ. Hãy làm sao cho ca phẫu thuật của Peggy Blue ngày mai diễn ra suôn sẻ nhé. Đừng giống như của cháu, nếu ông hiểu ý cháu là gì.

Hẹn ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Các vụ phẫu thuật, đấy không phải mấy chuyện tinh thần, có thể ông cũng không giúp được. Vậy hãy làm sao để, dù kết quả phẫu thuật có thể nào, Peggy Blue cũng vui lòng đón nhận nhé. Cháu tin tưởng vào ông đấy.

Chúa thân mến,

Peggy Blue đã được phẫu thuật hôm nay. Cháu đã trải qua mười năm khủng khiếp. Tuổi ba mươi thật vất vả, đây là tuổi của những nỗi lo và cả trách nhiệm.

Thực ra thì đêm qua Peggy Blue không thể đến gặp cháu vì bà Ducru, y tá trực đêm, ở lại trong phòng để chuẩn bị gây mê cho cô ấy. Xe đẩy đưa cô ấy đi lúc tám giờ. Tim cháu thắt lại lúc nhìn thấy Peggy trên xe đẩy, dưới tấm chăn màu xanh lục, trông cô ấy thật gầy gò và bé nhỏ.

Bà Hoa Hồng nắm tay cháu để cháu khỏi nổi điên.

– Bà Hoa Hồng ơi, tại sao Chúa của bà lại để điều đó xảy ra với những người như Peggy và cháu?

– May mắn là ông ấy đã tạo ra các cháu, Oscar bé bỏng, vì cuộc đời sẽ chẳng đẹp dễ thế này nếu không có các cháu.

– Không phải. Bà không hiểu rồi. Tại sao Chúa lại để cho bọn cháu bị bệnh? Hay ông ấy là kẻ độc ác? Hay ông ấy không được khôn ngoan cho lắm?

– Oscar ơi, bệnh tật, cũng giống như cái chết. Đó là một sự việc. Chứ không phải một hình phạt.

– Nhưng rõ ràng là bà đâu có bị bệnh!

– Làm sao cháu biết được hả Oscar?

Cháu cứng họng. Cháu chưa từng nghĩ rằng bà Hoa Hồng, người luôn luôn có mặt, luôn chăm chút ân cần, có thể cũng có những vấn

đề riêng.

– Bà đừng giấu cháu chuyện gì nhé, bà Hoa Hồng, bà có thể kể tất cả cho cháu. Ít ra cháu cũng ba mươi hai tuổi rồi đây, với một bệnh ung thư và một cô vợ đang trong phòng phẫu thuật, thế nên, cháu hiểu cuộc đời là thế nào mà.

– Ta yêu cháu, Oscar.

– Cháu cũng yêu bà. Cháu có thể làm gì cho bà nếu bà thấy buồn phiền nhỉ? Bà có muốn cháu nhận nuôi bà không?

– Nhận nuôi ta á?

– Đúng vậy, cháu đã nhận nuôi Bernard khi cháu thấy nó buồn.

– Bernard?

– Con gấu của cháu ấy mà. Nó đây này. Trong ngăn tủ. Trên giá ấy ạ. Nó là con gấu cũ của cháu, nó không còn cả mắt lẫn mũi miệng, nó cũng mất một nửa bông nhồi, lại sứt sẹo khắp người. Nó trông hơi giống bà đây. Cháu đã nhận nuôi nó vào cái buổi tối hai ông bố bà mẹ tồi tệ của cháu mang về cho cháu một con gấu mới. Cứ như là cháu sẽ chấp nhận nuôi con gấu mới ấy! Như là họ chỉ cần thay cháu bằng một thằng em mới toe, ngay khi có thể! Từ đây cháu nhận nuôi con gấu. Cháu để lại cho nó tất cả những gì cháu có, để lại hết cho Bernard. Cháu cũng muốn nhận nuôi bà, nếu điều ấy làm bà thấy yên tâm.

– Có chứ. Ta thích lắm. Ta nghĩ điều đó sẽ làm ta thấy yên tâm, Oscar ạ.

– Thế thì đập tay nào, bà Hoa Hồng.

Sau đấy hai bà cháu đi sửa soạn phòng cho Peggy, mang xô cô la và cắm hoa để đón cô ấy trở về.

Rồi cháu đi ngủ. Lúc đấy mà ngủ thì quả là hâm.

Đến cuối buổi chiều, bà Hoa Hồng đánh thức cháu dậy để báo là Peggy đã trở lại và ca phẫu thuật đã thành công.

Hai bà cháu cùng đến thăm cô ấy. Bố mẹ cô ấy đang đứng ở đầu giường. Cháu không biết ai đã kể trước với họ, Peggy hay bà Hoa Hồng, nhưng họ có vẻ đã biết cháu là ai, họ đối xử với cháu rất tôn trọng, họ đặt ghế của cháu ở giữa hai người và cháu có thể trông coi vợ mình cùng bố mẹ vợ.

Cháu hài lòng vì da Peggy vẫn có màu xanh. Bác sĩ Düsseldorf ghé qua, gỡ gỡ lông mày rồi nói rằng trong vài giờ nữa trông cô ấy sẽ khác. Cháu thấy mẹ Peggy không xanh tí nào mà vẫn rất đẹp nên cháu tự nhủ là suy cho cùng, Peggy, vợ cháu, có thể mang màu da mà cô ấy muốn, cháu vẫn sẽ yêu cô ấy y như cũ.

Peggy mở mắt ra, mỉm cười với mọi người, với cháu và với bố mẹ cô ấy rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Bố mẹ cô ấy đã yên tâm, nhưng họ phải ra về.

– Chúng ta giao con gái cho con đấy, họ nói với cháu. Chúng ta biết là có thể tin tưởng ở con.

Cùng với bà Hoa Hồng, cháu ở lại cho đến tận khi Peggy mở mắt ra thêm một lần nữa, rồi mới về phòng nghỉ.

Đến cuối thư rồi cháu mới nhận ra dù sao hôm nay cũng là một ngày tuyệt vời. Một ngày của gia đình. Cháu đã nhận nuôi bà Hoa Hồng, làm thân với bố mẹ vợ và nhận lại cô vợ khỏe mạnh, dù đến khoảng mười một giờ, da cô ấy đã chuyển hồng.

Hẹn ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Hôm nay cháu không có điều ước gì. Vậy nên ông có thể nghỉ ngơi.

Chúa thân mến,

Hôm nay cháu đã ở độ tuổi bốn, năm mươi rồi mà vẫn chẳng làm được gì ngoài mấy trò đại dốt.

Cháu sẽ kể nhanh thôi vì toàn mấy chuyện chẳng đáng gì. Peggy Blue ổn cả nhưng Bồng Ngô, cái thằng không còn ưa cháu nữa, lại xui con bé Trung Quốc đến kể với Peggy là cháu đã hôn vào môi nó.

Thế là, Peggy nói với cháu là chuyện của bọn cháu đến đây là hết. Cháu phản đối, bảo rằng giữa cháu và con bé Trung Quốc ấy chỉ là một sai lầm của tuổi trẻ, rằng chuyện đấy xảy ra từ trước khi cháu quen cô ấy, và rằng cô ấy không thể nào bắt cháu phải trả giá cho quá khứ bằng cả đời mình được.

Nhưng cô ấy lời tịt đi. Thậm chí còn làm thân với con bé Trung Quốc để chọc tức cháu và cháu đã nghe thấy bọn chúng cười cợt với nhau.

Chính vì thế, lúc Brigitte, con bé mắc Down lúc nào cũng bám dính lấy mọi người vì bọn có dư nhiệm sắc thể thì tình cảm lắm, ấy là chuyện bình thường, ghé qua phòng cháu để chào buổi sáng, cháu đã mặc cho nó hôn khắp người. Nó sướng phát cuồng lên khi được cháu cho phép. Cứ như là con chó quẩn lấy chủ ấy. Vấn đề là Einstein đang ở ngoài hành lang. Có thể nó có nước trong não nhưng mắt mũi không kèm nhèm tí nào. Nó đã nhìn thấy hết nên chạy luôn đi mách Peggy với con bé Trung Quốc. Bây giờ cả tầng nhìn cháu như một thằng chuyên đi tán gái trong khi cháu còn chẳng ra được khỏi phòng.

– Bà Hoa Hồng ơi, cháu chẳng biết cái gì đã khiến cháu với Brigitte...

– Hồi xuân ấy mà Oscar. Đàn ông là thế đấy, đến tầm bốn lăm năm mươi tuổi, họ tự tin trở lại, họ muốn thử xem mình có lọt vào mắt những người phụ nữ khác nữa không, ngoài người họ yêu.

– Vậy được rồi, cháu bình thường nhưng mà cũng khôn kiếp, bà nhỉ?

– Ừ. Cháu hoàn toàn bình thường.

– Thế cháu phải làm gì?

– Cháu yêu ai?

– Peggy. Chỉ mình Peggy thôi.

– Vậy thì hãy nói với con bé như thế. Mỗi quan hệ đầu tiên thì mong manh và lúc nào cũng nhiều vấp vấp, nhưng phải đấu tranh để giữ lấy, nếu nó là điều tốt đẹp.

Chúa ơi, ngày mai là Giáng sinh rồi. Cháu chưa bao giờ nhận ra hôm đó chính là sinh nhật ông đấy. Hãy làm sao để dàn hòa cho cháu với Peggy nhé, vì chẳng biết có phải tại chuyện đó không mà tối nay cháu thấy buồn lắm và cháu chẳng còn tí can đảm nào cả.

Hẹn ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Bởi vì ông cháu mình là bạn, nên ông muốn cháu tặng ông cái gì làm quà sinh nhật bây giờ?

Chúa thân mến,

Tám giờ sáng nay, cháu đã nói với Peggy Blue là cháu yêu cô ấy, cháu chỉ yêu mỗi mình cô ấy thôi và cháu không thể nào tưởng tượng ra cuộc đời cháu mà không có cô ấy. Cô ấy bật khóc và thổ lộ với cháu là cháu đã khiến cô ấy buồn quá vì cô ấy cũng chỉ yêu mỗi cháu mà thôi, vì rằng cô ấy sẽ không bao giờ tìm được ai khác, nhất là với làn da màu hồng hiện tại.

Lúc đó kỳ lạ lắm, cả hai đứa cứ thẩn thức mà trong lòng lại thấy rất dễ chịu. Cuộc sống lứa đôi thật tuyệt vời. Nhất là khi đã qua tuổi năm mươi, khi người ta đã vượt qua bao nhiêu là thử thách.

Đến mười giờ, cháu mới thực sự nhận ra hôm nay là Giáng sinh, cháu không thể ở lại bên Peggy vì gia đình của cô ấy - anh em, chú bác, cháu chắt, anh chị em họ - sẽ đổ bộ vào phòng cô ấy, và cháu thì sẽ phải chịu đựng bố mẹ mình. Họ sắp tặng cho cháu cái gì nữa đây? Bộ xếp hình mười tám nghìn miếng? Sách về người Kurd? Một hộp hướng dẫn sử dụng? Chân dung của cháu hồi còn khỏe mạnh? Với hai kẻ ngốc nghếch có trí thông minh của cái sọt rác ấy thì nguy hiểm luôn chực chờ, cháu có thể e dè mọi thứ, chỉ có một điều duy nhất chắc chắn, ấy là cháu sắp trải qua một ngày cực kỳ tệ hại.

Cháu quyết định rất nhanh và bắt đầu lên kế hoạch tẩu thoát. Chỉ cần đổi chác một chút: đồ chơi cho Einstein, chăn lông vũ cho Thệt Rán và kẹo cho Bồng Ngô. Và một chút quan sát: bà Hoa Hồng luôn ghé qua phòng thay đồ trước khi ra về. Cũng phải biết lường trước nữa: bố mẹ sẽ không đến trước buổi trưa. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ:

mười một giờ ba mươi, bà Hoa Hồng đến hôn cháu và chúc cháu một ngày Giáng sinh vui vẻ cùng bố mẹ, rồi mất hút ở tầng có các phòng thay đồ. Cháu huyết sáo. Bồng Ngô, Einstein và Thịt Rán mặc quần áo cho cháu rất nhanh, giúp cháu đi xuống, bằng cách khiêng cháu đi, và đưa cháu tới tận xe của bà Hoa Hồng, một cái ô tô chắc phải có từ thời trước khi có ô tô. Bồng Ngô, vốn có biệt tài mở được tất cả các loại ổ khóa, vì nó may mắn được lớn lên trong một khu nghèo khó, đã xoay xở mở được cửa sau rồi chúng nó thả cháu xuống sàn xe, khoảng nằm giữa băng ghế trước và băng ghế sau. Xong xuôi, chúng nó quay về bệnh viện, không bị ai nhìn thấy hay nghe thấy.

Một lúc sau, bà Hoa Hồng mới lên xe, bà ấy làm cái xe kêu khục khục mấy chục lần rồi mới làm nó nổ máy được, và thế là bắt đầu chuyển xe địa ngục. Cái xe cũ kỹ có từ thời chưa có ô tô này quá đỉnh, nó ồn đến mức người ta có cảm giác là nó đi cực nhanh và lắc lư dữ dội như là đang ở trong một đám hội vậy.

Vấn đề là, chắc hẳn bà Hoa Hồng đã học lái xe với một người bạn làm diễn viên đóng thế cảnh mạo hiểm: bà chẳng thèm để ý đến đèn giao thông, vỉa hè hay là vòng xuyên, đến nỗi thỉnh thoảng chiếc xe lại văng đi tận đâu đâu. Thế nên trong xe rung lắc dữ dội, bà ấy cứ hoài công bấm còi inh ỏi, và cả chuyện vốn từ vựng nữa chứ, nó mới thật phong phú làm sao: bà văng ra mọi thể loại từ khủng khiếp để xỉ vả những kẻ thù dám cắt ngang qua đường bà đi và một lần nữa, cháu lại tự nhủ môn đầu vật đúng là trường học tuyệt vời cho cuộc đời.

Cháu đã định khi đến nơi sẽ nhảy xuống rồi nói: “Cúc cu bà Hoa Hồng”, nhưng mà xe đi lâu quá, vượt qua bao nhiêu chương ngại vật mới về đến nhà bà ấy, nên hẳn là cháu đã ngủ gục mất.

Chỉ đến khi cháu tỉnh dậy, trời đã tối đen, lạnh cóng và im ắng, còn cháu thì nằm co ro một mình trên tấm thảm ẩm ướt. Chính lúc

ấy, lần đầu tiên cháu mới nghĩ, có khi mình đã làm một điều ngu xuẩn.

Cháu ra khỏi xe và tuyết bắt đầu rơi, nhưng không được dễ chịu như “Vũ điệu của những bông tuyết” trong vở Kẹp Hạt Dẻ. Chỉ có rằng cháu là va lập cập vào nhau thôi.

Cháu nhìn thấy một ngôi nhà to đang sáng đèn. Cháu bước đi. Cháu thấy đau. Hẳn là cháu đã phải nhảy rõ cao mới với tới cái chuông cửa, đến nỗi cháu ngã sụp xuống tấm thảm chùi chân.

Đúng lúc ấy bà Hoa Hồng nhìn thấy cháu.

– Nhưng... nhưng... bà ấy lấp bắp.

Rồi bà cúi xuống gần cháu thì thầm:

– Cục cưng của bà.

Thế là, cháu nghĩ điều cháu làm có lẽ cũng không phải ngu xuẩn.

Bà Hoa Hồng đưa cháu vào phòng khách, nơi bà dựng một cây thông Giáng sinh to tướng đang nhấp nháy các con mắt. Cháu ngạc nhiên vì nhà bà Hoa Hồng thật đẹp. Bà ủ ấm cho cháu bên lò sưởi rồi hai bà cháu cùng uống một cốc sô cô la to. Cháu đồ là bà ấy muốn đảm chắc là cháu không sao rồi mới mắng mỏ cháu. Chính vì thế, cháu cố hết sức tranh thủ làm hòa, vả lại, cũng không khó lắm để làm được việc ấy, vì lúc ấy cháu thực sự rất mệt.

– Tất cả mọi người ở bệnh viện đều đi tìm cháu, Oscar ạ. Lộn tung phèo hết cả. Bố mẹ cháu rất tuyệt vọng. Họ đã báo cảnh sát đấy.

– Cháu cũng không ngạc nhiên. Nếu như họ vẫn ngốc nghếch tin rằng cứ khóa chân khóa tay cháu lại thì cháu sẽ yêu thương họ...

– Sao cháu trách cứ bố mẹ?

– Họ sợ cháu. Họ chẳng dám nói chuyện với cháu. Họ càng lảng tránh, cháu lại càng cảm thấy mình là một con quái vật. Tại sao cháu lại làm họ sợ hãi đến vậy? Cháu xấu đến thế cơ à? Hay là người cháu bốc mùi? Cháu đã thành ra ngu si hay sao mà không tự nhận ra điều đó?

– Họ không sợ cháu, Oscar à. Họ sợ căn bệnh.

– Căn bệnh là một phần của cháu. Họ không cần phải cư xử khác đi chỉ vì cháu mang bệnh. Hay là họ chỉ có thể yêu thương một thằng Oscar khỏe mạnh?

– Họ yêu cháu, Oscar. Họ đã nói với ta như thế.

– Bà nói chuyện với họ à?

– Ừ. Họ rất ghen tị vì bà cháu mình quá hợp nhau. À, không phải ghen tị, mà là buồn bã. Buồn vì không thể làm được như thế.

Cháu nhún vai nhưng đã thấy ngời giận một chút. Bà Hoa Hồng làm cho cháu một cốc sô cô la nóng nữa.

– Cháu biết mà, Oscar. Một ngày nào đó, cháu sẽ chết. Nhưng bố mẹ cháu, họ cũng sẽ chết đi.

Lời bà ấy nói làm cháu kinh ngạc. Cháu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

– Đúng thế. Họ cũng sẽ chết. Cô độc. Chết trong nỗi day dứt khủng khiếp vì không thể làm hòa với đứa con duy nhất của mình, với một thằng Oscar mà họ yêu thương.

– Đừng nói những lời như thế đi, bà Hoa Hồng, nó làm cháu chán như con gián ấy.

– Hãy nghĩ cho họ, Oscar, cháu hiểu được rằng mình sắp chết, vì cháu là một cậu bé rất thông minh. Nhưng cháu không hiểu được là

không phải chỉ mình cháu chết. Tất cả mọi người đều sẽ chết. Một ngày nào đó là bố mẹ cháu. Một ngày nào đó là ta.

– Vâng. Nhưng cũng thế cả thôi, cháu sẽ đi trước.

– Đúng thế. Cháu sẽ đi trước. Nhưng chẳng lẽ vì cháu đi trước nên cháu có quyền làm tất cả mọi điều? Có quyền quên người khác đi?

– Cháu hiểu rồi, bà Hoa Hồng. Bà gọi cho họ đi.

Vậy đây, Chúa ạ, phần tiếp theo thì cháu sẽ kể ngắn gọn thôi vì cháu mỏi cổ tay rồi. Bà Hoa Hồng gọi đến bệnh viện, bệnh viện báo cho bố mẹ cháu, rồi họ đến nhà bà Hoa Hồng và chúng cháu cùng nhau mừng lễ Giáng sinh.

Khi bố mẹ đến, cháu bảo họ:

– Con xin lỗi, con quên mất rằng cả bố mẹ nữa, một ngày nào đó, bố mẹ cũng sẽ chết.

Cháu không biết câu đó có làm họ nhẹ lòng hay không, nhưng sau đó cháu lại thấy bố mẹ như hồi trước và chúng cháu đã có một đêm Giáng sinh vui cực kỳ.

Lúc ăn tráng miệng, bà Hoa Hồng muốn bật ti vi để xem lễ misa lúc nửa đêm và xem cả một trận đấu vật mà bà đã ghi băng lại. Bà bảo là từ lâu rồi, năm nào bà cũng để dành một trận đấu vật để xem vào trước lễ misa nửa đêm hồng làm nóng gân nóng cốt, đây là thói quen rồi và bà rất thích thế. Vậy là tất cả cùng ngồi xem trận đấu mà bà đã để sẵn ra bên cạnh. Tuyệt diệu. Ác quỷ Méphista đấu với Thánh Jeanne d'Arc. Áo bơi và bột cao đến đùi! Những vũ điệu thần thánh! như lời bố, mặt đỏ dừ và có vẻ rất thích thú với trận đấu vật. Không thể đếm xuể số cú đấm mà họ tung vào mặt nhau. Cháu mà gặp phải một trận đấu như thế thì chắc đã chết cả trăm lần. Chỉ cần luyện tập thôi, bà Hoa Hồng nói, mấy cú đấm vào mặt ấy, càng ăn đấm nhiều

thì càng quen. Phải luôn luôn giữ hy vọng. Và Jeanne d'Arc đã chiến thắng nhé, trong khi lúc đầu chẳng ai tin chuyện sẽ như thế: hẳn là ông thích điều này lắm nhỉ.

Tiện đây, chúc mừng sinh nhật ông nhé, Chúa ơi. Bà Hoa Hồng, vừa đưa cháu vào giường ngủ, giường của con trai cả nhà bà ấy, bây giờ đang là bác sĩ thú y ở Công Gô với lũ voi, đã gợi ý với cháu là việc cháu làm hòa với bố mẹ đã là một món quà sinh nhật rất tuyệt cho ông rồi. Cháu thì, nói thẳng nhé, cháu thấy quà như thế là hơi khiêm tốn. Nhưng nếu bà Hoa Hồng, một bà bạn già của ông đã nói thế thì...

Hẹn ông ngày mai nhé, thơm ông,

Oscar.

TB: Cháu quên chưa nói điều ước: hãy làm cho bố mẹ cháu luôn được như tối nay nhé. Cả cháu cũng thế luôn. Đúng là một Giáng sinh thật đáng yêu, nhất là với trận đấu giữa Méphista và Jeanne d'Arc. Về lễ misa của ông thì cháu xin lỗi nhé, cháu đã chuồn đi từ trước đây rồi.

Chúa thân mến,

Giờ cháu đã hơn sáu mươi tuổi và hôm nay cháu đang phải trả giá cho tất cả những gì đã phung phí tối hôm qua. Hôm nay cháu không được khỏe lắm.

Được về nhà, bệnh viện ấy, thật là nhẹ nhõm. Người ta thành ra thể đây, khi đã già cả thì chẳng thích ngao du gì nữa. Cháu chẳng còn muốn đi đâu hết.

Có điều cháu không kể với ông trong thư hôm qua, đây là ở nhà bà Hoa Hồng, trên một cái kệ ở cầu thang, có một bức tượng của Peggy Blue. Cháu thể với ông luôn. Chính xác là cô ấy, bằng thạch cao, vẫn khuôn mặt thật hiền ấy, vẫn màu xanh ấy của da và quần áo. Bà Hoa Hồng cho đây là Mẹ Đồng trinh Maria, tức là mẹ của ông đây - nếu cháu hiểu đúng -, một vật gia truyền trong nhà bà ấy từ nhiều đời rồi. Bà đồng ý tặng nó cho cháu. Cháu liền mang nó về đặt lên bàn đầu giường. Dù thế nào đi chăng nữa, một ngày nào đó, nó cũng sẽ quay trở lại gia đình bà Hoa Hồng thôi, vì cháu đã nhận nuôi bà ấy mà.

Peggy Blue đã khá hơn. Cô ấy đến thăm cháu bằng xe lăn. Cô ấy không nhận ra chính mình trên bức tượng nhưng chúng cháu đã cùng trải qua một khoảng thời gian khá tuyệt. Chúng cháu nghe Kẹp Hạt Dẻ trong lúc nắm tay nhau và việc ấy gợi lại quãng thời gian tốt đẹp trước kia.

Cháu không nói chuyện thêm với ông được nữa vì cái bút có vẻ hơi nặng. Ở đây ai cũng bị ốm hết, cả bác sĩ Düsseldorf, tại đồng hồ cô la,

gan ngỗng, hạt dẻ sên đường và rượu sâm banh mà các bố mẹ mang đến cho nhân viên bệnh viện. Cháu rất muốn ông ghé thăm cháu.

Thơm ông, hẹn ngày mai,

Oscar.

Chúa thân mến,

Hôm nay cháu đã ở độ tuổi bảy, tám mươi và cháu đã suy ngẫm rất nhiều.

Đầu tiên là cháu đã dùng món quà Giáng sinh mà bà Hoa Hồng tặng. Cháu không biết đã kể cho ông chưa ấy nhỉ? Đây là một cái cây sống ở sa mạc Sahara, cả đời nó chỉ kéo dài có một ngày thôi. Hạt giống vừa được tưới nước, nó liền nảy mầm rồi mọc thân và ra lá, đơm một bông hoa, kết hạt rồi héo đi, teo lại và rụng một cái, đến tối là chẳng còn gì nữa cả. Một món quà quá đỉnh, cảm ơn ông đã tạo ra nó nhé. Bọn cháu tưới nước cho nó vào lúc bảy giờ sáng, có bà Hoa Hồng, bố mẹ và cháu - cả việc này, không biết cháu đã kể với ông chưa nhỉ, bây giờ bố mẹ chuyển đến ở nhà bà Hoa Hồng vì chỗ đó gần bệnh viện hơn - và cháu có thể theo dõi cả cuộc đời của cái cây. Cháu rất cảm động. Chắc chắn là ra hoa thì nó sẽ khá còi cọc và nhợt nhạt đấy - nó không có gì giống một cây bao báp* nhưng vẫn dũng cảm và cần mẫn hoàn thành nhiệm vụ của một cái cây, như một cái cây to đùng, mà chỉ trong có một ngày, ngay trước mắt bọn cháu.

Cùng với Peggy Blue, cháu đã đọc được nhiều điều trong quyển Từ điển Y khoa. Đây là quyển sách yêu thích của cô ấy. Peggy say sưa với các loại bệnh và tự hỏi sau này mình có thể mắc phải những loại nào. Cháu thì lại tìm những từ mình quan tâm: “Sống”, “Chết”, “Đức Tin”, “Chúa”. Ông tin hay không thì tùy, nhưng trong đây không có những từ như thế. Đây, điều này chứng tỏ những thứ đó không phải là bệnh, cả sống, cả chết, cả đức tin, và cả ông. Đó đúng ra là một tin tốt.

Nhưng mà, trong một quyển sách nghiêm túc như vậy, ắt phải có câu trả lời cho những câu hỏi nghiêm túc nhất chứ, phải không nhỉ?

– Bà Hoa Hồng ơi, cháu có cảm giác là trong quyển Từ điển Y khoa chỉ toàn những cái cụ thể, những vấn đề xảy đến với người nọ hoặc người kia. Còn thì chẳng có những gì liên quan đến tất cả chúng ta: Sống, Chết, Đức Tin, Chúa.

– Chắc phải dùng đến Từ điển Triết học, Oscar ạ. Nhưng ngay cả khi tìm được đúng những gì mình muốn, thì cháu vẫn có thể bị thất vọng. Người ta đưa ra nhiều đáp án rất khác nhau cho mỗi một khái niệm.

– Sao lại thế được ạ?

– Những câu hỏi thú vị nhất sẽ vẫn luôn là những câu hỏi. Chúng chứa đựng điều bí ẩn. Trong mỗi câu trả lời, người ta đều phải thêm vào chữ “có thể”. Chỉ những câu hỏi nhạt nhẽo thì mới có một câu trả lời chắc chắn.

– Ý bà là với “Cuộc Sống” thì không có lời giải nào à?

– Ta muốn nói là với “Cuộc Sống” thì có rất nhiều lời giải, thành ra không có lời giải nào cả.

– Cháu thì nghĩ thế này, bà Hoa Hồng ạ, không có lời giải nào cho cuộc sống, nếu có thì chỉ là hãy cứ sống.

Bác sĩ Düsseldorf ghé qua thăm chúng cháu. Ông ấy có cái vẻ ủ rũ như một con chó bị đòn, trông lại càng thiếu não hơn với đôi lông mày đen rậm rì.

– Bác sửa lông mày đấy à, bác sĩ Düsseldorf? cháu hỏi.

Ông ấy nhìn quanh, vẻ rất ngạc nhiên, như thể đang hỏi bà Hoa Hồng và bố mẹ cháu xem ông ấy có nghe nhầm không. Cuối cùng ông ấy thều thào nói Ừ.

– Bác không cần phải buồn khổ thế, bác sĩ Düsseldorf ơi. Nghe này, cháu sẽ nói thẳng với bác nhé, vì cháu rất nghiêm chỉnh chấp hành việc uống thuốc, còn bác thì miễn chê trong khoản chữa trị. Bác đừng cảm thấy có lỗi nữa. Đây không phải là lỗi của bác, khi bác buộc phải báo tin xấu cho người ta, mấy cái bệnh có tên Latinh với các cách điều trị vô tác dụng. Bác phải thư giãn đi. Thả lỏng người ra. Bác đâu phải là Đức Chúa Cha. Bác cũng không điều khiển được tự nhiên. Bác chỉ là người sửa chữa thôi. Hãy chậm lại, bác sĩ Düsseldorf ơi, và xả hơi một chút, bác đừng có ôm rơm nặng bụng quá, nếu không bác sẽ không thể làm nghề này lâu dài được đâu. Cứ nhìn bộ dạng của bác lúc này thì biết.

Lúc nghe cháu nói, bác sĩ Düsseldorf há hốc mồm như đang ngậm nguyên một quả trứng. Sau đó, ông ấy mỉm cười, một nụ cười đúng nghĩa, rồi ông ấy ôm hôn cháu.

– Cháu nói đúng, Oscar ạ. Cảm ơn đã cho bác biết.

– Không có gì, bác sĩ ạ. Cháu rất vui lòng. Bác cứ trở lại đây khi nào muốn nhé.

Vậy đây, Chúa ạ. Nhưng còn ông đây nhé, cháu vẫn đang chờ ông đến thăm đây. Đến đi. Đừng có ngại! Ông cứ đến nhé, ngay cả khi bây giờ xung quanh cháu đang có rất nhiều người, cháu sẽ vui lắm đây.

Hẹn ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

Chúa thân mến,

Peggy Blue đi rồi. Cô ấy về nhà bố mẹ. Cháu không ngu đâu, cháu biết tổng là sẽ không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa.

Cháu sẽ không viết cho ông nữa vì cháu buồn quá. Chúng cháu đã cùng nhau trải qua cuộc đời này, cháu và Peggy, thế mà bây giờ cháu chỉ còn lại một mình, hơi trụi thui lụi, oặt ẹo và mệt lử trên giường. Già đi thật là tởm.

Hôm nay, cháu không quý ông nữa.

Oscar.

Chúa thân mến,
Cảm ơn vì đã đến.

Ông đã chọn đúng thời điểm đây, vì bây giờ cháu không được khỏe lắm. Có lẽ lá thư hôm qua của cháu đã làm ông giận...

Khi thức dậy, cháu nhận ra là mình đã chín mươi tuổi và cháu quay ra cửa sổ để ngắm tuyết rơi.

Và ngay lúc ấy, cháu đoán là ông đã tới. Lúc đó là buổi sáng. Cháu chỉ có một mình trên đời. Còn sớm đến nỗi mà chim chóc vẫn còn đang ngủ, cả bà Ducru - y tá trực đêm - hẳn cũng đang tranh thủ làm một giấc, còn ông thì đang cố gọi bình minh. Không dễ tí nào cả, nhưng ông vẫn cố gắng. Bầu trời nhạt dần. Ông thổi ra những luồng không khí màu trắng, màu xanh, màu xám, đẩy lùi màn đêm và làm mọi vật sống lại. Ông không hề ngừng lại. Và khi ấy, cháu đã hiểu ra sự khác biệt giữa ông và cháu: ông là một người không hề biết mệt mỏi! Người không bao giờ lùi bước! Luôn luôn làm việc. Đây là ban ngày! Đây là ban đêm! Đây là mùa xuân! Đây là mùa đông! Đây là Peggy Blue! Đây là Oscar! Đây là bà Hoa Hồng! Khỏe ghê gớm!

Cháu biết là ông đã ở đây. Và ông đã nói cho cháu bí mật của mình: mỗi ngày, hãy cứ nhìn thế giới như thể đó là lần đầu tiên.

Thế là, cháu nghe theo lời khuyên của ông và đã áp dụng ngay cho mình. Lần đầu tiên. Cháu ngắm nhìn ánh sáng, màu sắc, cỏ cây, chim chóc, muông thú. Cháu cảm nhận làn hơi đi qua hai lỗ mũi, giúp cháu hít thở. Cháu nghe thấy những giọng nói vang vọng trong hành lang như dưới mái vòm của một thánh đường. Cháu thấy mình đang sống.

Cháu run lên vì niềm vui thuần khiết. Niềm hạnh phúc được tồn tại. Trong cháu ngập tràn cảm giác thần phục.

Cảm ơn nhé, Chúa, vì đã làm điều đó cho cháu. Cháu có cảm giác như ông đã nắm lấy tay cháu và đưa cháu tới tận cùng của bí ẩn để ngắm nhìn điều bí ẩn ấy. Cảm ơn.

Hẹn ông ngày mai, thơm ông,

Oscar.

TB: Điều ước của cháu là: ông có thể làm lại cái trò lần đầu tiên với bố mẹ cháu được không? Bà Hoa Hồng thì cháu nghĩ là bà ấy đã trải qua rồi. Và cả Peggy nữa nhé, nếu ông có thời gian...

Chúa thân mến,

Hôm nay cháu đã một trăm tuổi. Giống như bà Hoa Hồng vậy. Cháu ngủ rất nhiều nhưng cháu thấy ổn.

Cháu đã thử giải thích cho bố mẹ rằng cuộc sống là một món quà kỳ lạ. Lúc đầu, người ta coi trọng món quà đó quá: người ta cho là đã nhận được cuộc sống vĩnh hằng. Sau đây, người ta lại coi thường nó, cho rằng nó hỏng bét, lại quá ngắn, người ta sẵn sàng vứt bỏ nó. Cuối cùng, người ta nhận ra rằng đó không phải một món quà, mà chỉ là một khoản vay. Thế là người ta cố gắng để cho bố khoản vay. Cháu ấy mà, đã trăm tuổi rồi, nên biết mình đang nói gì. Càng già, người ta càng phải chứng tỏ có gu thưởng thức cuộc sống. Ta phải trở nên tinh tế, sống nghệ sĩ. Bất cứ lứa đàn nào cũng có thể tận hưởng cuộc đời lúc mười tuổi hay hai mươi tuổi, nhưng đến tận một trăm tuổi, khi không còn cựa mình được ấy, thì phải dùng đến trí khôn thôi.

Cháu không biết mình có thuyết phục được bố mẹ không nữa.

Hãy đến thăm họ nhé. Hoàn thành nốt công việc đó. Cháu hơi mệt rồi.

Ngày mai nhé, thơm ông,

Oscar.

Chúa thân mến,

Một trăm mười tuổi rồi. Nhiều quá nhỉ. Cháu nghĩ là mình đang bắt đầu chết.

Oscar.

Chúa kính mến,

Cậu bé con đã đi rồi.

Con vẫn sẽ luôn là bà áo hồng nhưng con sẽ không bao giờ là bà Hoa Hồng nữa. Con chỉ là như thế với riêng Oscar.

Cậu bé qua đời sáng nay, trong khoảng nửa tiếng lúc con và bố mẹ cậu bé đi uống cà phê. Cậu bé đi mà không có chúng con. Con cho là cháu đã đợi đến lúc đó để rời bỏ chúng con. Như thế cháu muốn tránh cho chúng con khỏi nỗi xúc động khi nhìn cháu mất đi. Quả thật, chính cháu mới là người coi sóc chúng con.

Trái tim con buồn đau và trĩu nặng, Oscar đã ngủ trong đó và con không thể đuổi cậu bé đi. Con phải giữ những giọt nước mắt lại cho riêng mình, cho đến tận tối nay, vì con không muốn so sánh nỗi đau của con với nỗi đau khôn cùng của bố mẹ cháu.

Cảm ơn đã cho con gặp Oscar. Nhờ cậu bé, con trở nên kỳ quặc, con chế ra các truyền thuyết, con thậm chí còn thấy chính mình trên sàn đấu. Nhờ cậu bé, con đã cười và đã biết đến niềm vui. Cậu bé đã khiến con tin vào Người. Con tràn đầy tình yêu, nó thiêu đốt con, cháu đã trao con biết bao yêu thương để dành cho những năm tháng sau này.

Hẹn gặp lại,

Bà Hoa Hồng.

TB: Ba ngày cuối cùng, Oscar đã để một tấm thiệp nhỏ lên bàn đầu giường. Con tin là điều đó có liên quan đến Người. Trên đó viết:

“Chỉ Chúa mới có quyền đánh thức tôi.”

• Chú Thích •

Các tình nguyện viên trong các bệnh viện ở Pháp, đa phần là những người đã lớn tuổi. Công việc của họ thường là trò chuyện, chơi với bệnh nhân, giúp bệnh viện trở thành một nơi dễ chịu hơn. Họ thường mặc áo khoác màu hồng (Mọi chú thích đều là của người dịch.)

Một tỉnh nằm ở phía Đông Nam nước Pháp, “langue” trong Languedoc cũng có nghĩa là “cái lưỡi”.

Một tỉnh nằm ở phía Tây Nam nước Pháp, nổi tiếng về thịt bò và thịt gia súc nói chung.

Tên một trại tập trung của Đức Quốc xã.

Carpentras thuộc vùng Provence-Alpes-Côte d’Azur nước Pháp, nơi nổi tiếng với những cánh đồng oải hương.

Vở ba lê được dựng theo truyện thần tiên của nhà văn người Đức E.T.A Hoffmann, trên nền nhạc của nhà soạn nhạc người Nga P.I. Tchaïkovski.

Tên một loại bia đen của Ai Len.

Cây thân gỗ, thường thấy ở châu Phi. Đây là một trong những loại cây lớn nhất trên Trái Đất.